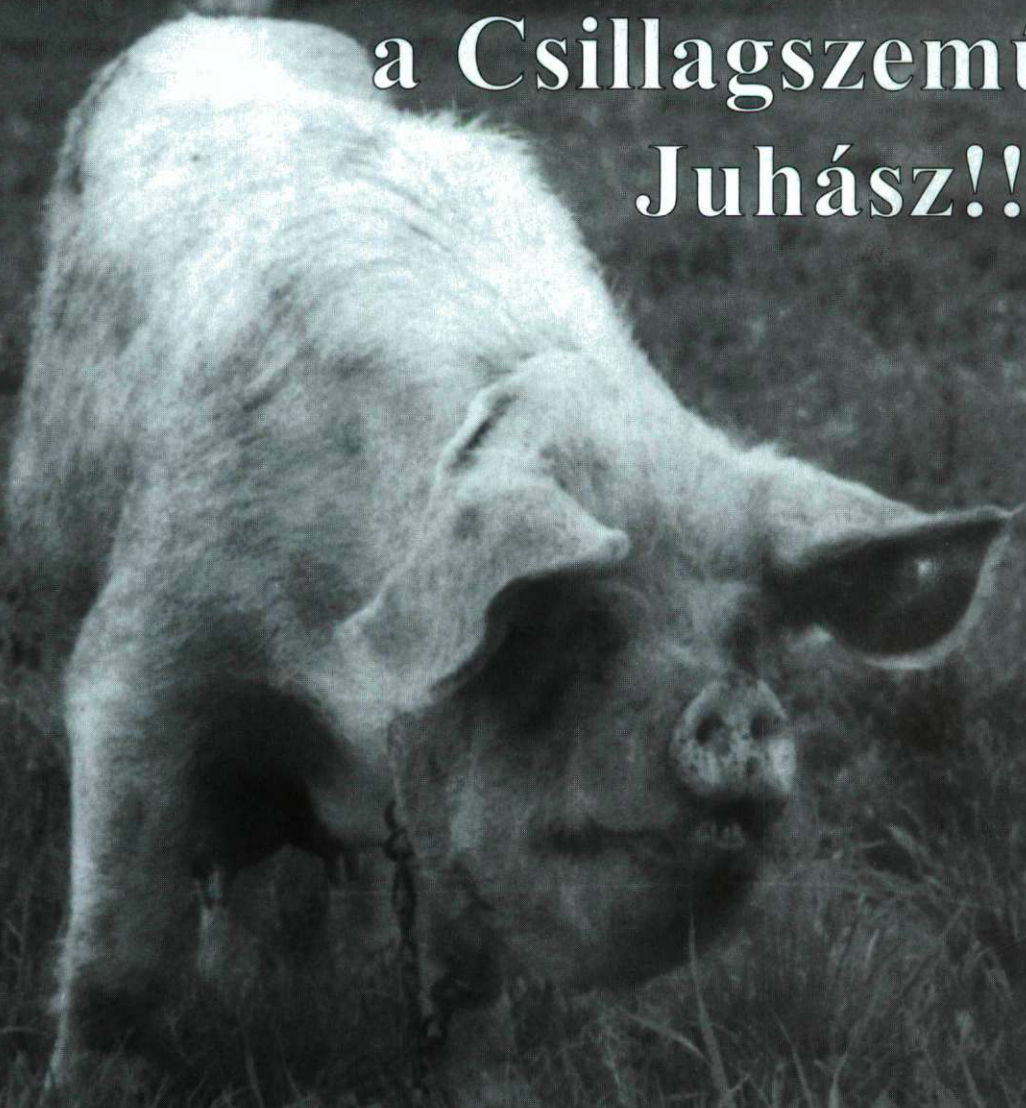




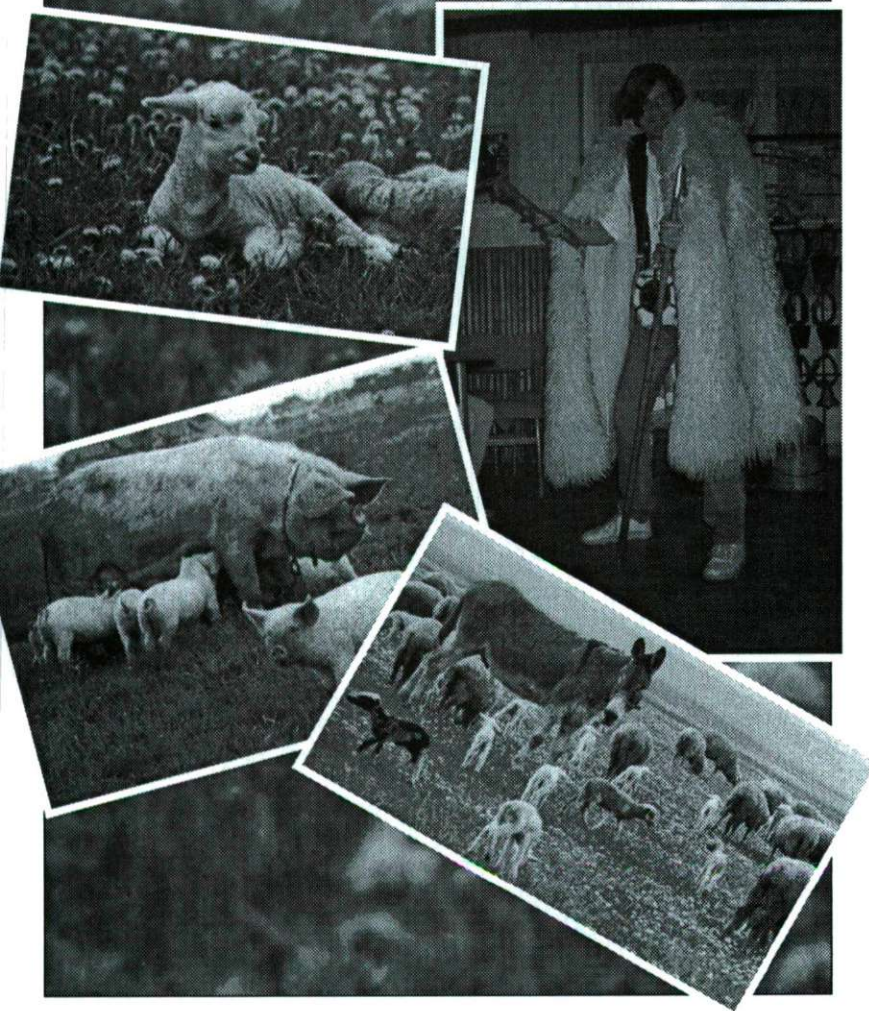
Főiskolai Magazin
X. évfolyam, 7. szám
1999. április

Legyél Te a Csillagszemű Juhász!!!



Juhász Gyula Napok

1999. április 20-21-22.



Tartalom

Juhász Gyula Napok (4)
NATO-bombázás – Egy hallgatónő szemével (6)
Rövid és verős – Bunyó a JATE-ban (7)
Utolsó kicsengetés (7)
Női szemmel – Férfiszemmel (8)
Világ utcája (9)
Kifőzde – Csokigombóc a' la dr. Zakar Péter (9)
A finneknél még hó van? (10)
Anno... (12)
Kötéltánc 2. (12)
Töredékek (13)
A Zöld Mocsár Vadembere (14)
Szépen vagyunk (15)
A kék bálna halála (16)
Kálloy Molnár Péter (18)
I'm raving (20)
Quimby (21)
Zebra top 22 (21)
Az élet szép (23)
Ed Wood (24)
A múzsák legnehezebb éjszakája (25)
Úrlázadás (26)
Lélekmorzsa (27)
Szkáj end fiksón (30)
Játék (31)



A Bálint Sándor Könyvesbolt Ajánlata:

1999. 04.06.-tól 04.17.-ig
tavaszi könyvvásár a Bálint
Sándor Könyvesboltban.

**A teljes árukészletből 15 %
engedményt adunk.**

A Nagyarház Passzázs során
Aradi Vértanúk tere 8.

Tel/fax: 426-791 Nyitva: H-P: 8-19 Szo: 9-13



A Képesbolt ajánlata:

- képeslapok minden alkalomra
- UNICEF termékek csak nálunk
- kerámiák, ajándéktárgyak

**Minden naptár 100 FT-os reklámáron kapható! Megérkezett az
1999. évi napszemüveg-kollekció! Itt található a legnagyobb
választékot! Ha nem jártál még nálunk, gyere el! Várunk
szeretettel itt a Passzázsban, és a TESCO-ban lévő
ajándékoltunkban!**

Aradi vértanúk tere 4.
tel: 424-949
Nyitva: H-P: 8-19 Szo: 9-13

a TESCO áruházban
tel: 424-951
Nyitva: H-Szo: 8-21 Vasárnap: 10-18



A TÚ

A JGYTF hallgatóinak
magazinja

Kiadja a JGYTF
Hallgatói Önkormányzata

Felelős kiadó
Jancsák Csaba

Főszerkesztő
Egész Tamás

Főszerkesztő-helyettes
Árvai Mária

Szerkesztők
Márton Imre
Miskei Orsolya
Varga Tamás

Munkatársak
Antal János (fotó)

Bardócz Attila (oázis)

Kasza Magdolna (univerzoom)

Márok Attila (grafika)

Nánai Mária (miegymás)

Szabó Gábor (lélekmorzsák)

Szálka Sarolta (filmszínház)

Varsányi András (internet)

Marketing
Görög Zsolt

Fényszerkesztő
Ménesi Gabriella

Tördelés

Egész Tamás

Korrektor
Gárdián Zoltán

Terjesztés

Csollár Géza

A szerkesztőség címe
6725 Szeged

Boldogasszony sugárút 6.

tu@jgytf.u-szeged.hu

www.jgytf.u-
szeged.hu/~tu/tu001.htm

Telefon

(62) 454-000/6281

Nyomás

Engi és Kis Bt.

6725 Szeged

Petőfi S. sgt. 77.

(62) 424-964

Megjelenik 3000 példányban

Az irodalmi rovatot

a Fiala Szegedi Írók Köre
támogatja

Alapítva 1989-ben

Eng. szám: B/15K/198/CS/1992



Április

Hej, ha azok a Tisza-parti fák beszélni tudnának! HJóízűen nevetve mesélnék el azt a sok-sok suta udvarlást, amelyeknek enyhe tavaszi estéken tanúi voltak.

Igen. A tavasz. Úgy látszik, elvette az eszemet nekem is: már el is kalandoztam a témáról, amelyről beszélni szerettem volna. Arról, hogy mit ajánlok a Kedves Olvasónak ebből az új számból.

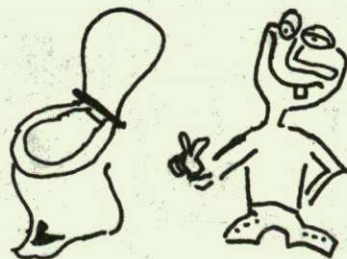
Próbáltuk szem előtt tartani, hogy jelenleg április havában járunk. Ennélfogva a megszokottnál talán egy kicsivel több sületlenséggel lehet találkozni hasábjainkon.

Ha valaki kedveli ügyeletes ötletgazdánknak, Harsányi Andrásnak a stílusát, most örülhet: a kiváló grafikus rekordmennyiségű alkotásával lepi meg az olvasót.

Beszámolunk többek között még arról is, hogy Finnországban milyen most az idő, hogy dr. Zakar Péter csokigolyói finomak, és hogy a húsvét férfiszemmel más, mint nőivel.

És meleg szívvel ajánljuk mindenkinek, hogy ápr. 20. és 22. között látogasson el a Juhász Gyula Napok rendezvényeire. Az előző két év tapasztalataival a hátunk mögött elmondhatjuk: megéri.

Egész Tamás



Sanyit egy csiszle
felcete mindig feldobja



Juhász Gyula Napok '99

Április 21-23. között ismét megrendezik főiskolánkon a Juhász Gyula Napokat. A harmadik születésnapját ünneplő három napos rendezvény az idei évben is rengeteg érdekes programot ajánl a hallgatóknak. Jancsák Csabát, a Hallgatói Önkormányzat elnökét kérdeztük a várható eseményekről:

Milyen hagyományai vannak a főiskolán a Juhász Gyula Napoknak?

A „hagyomány” két évre nyúlik vissza. Akkor Kovács József és Mészáros Ferenc munkatársaimmal egy, még 1995-ben született ötletünket valósítottunk meg. Noha tudjuk, hogy a fiatalok egy része igényli a nyereségorientált rendezvényeket, a juhásznapi szándékainak támogatói – az a sokszáz hallgató, aki ezt a hetét már évek óta a

barátságának szenteli – nem ebben gondolkodnak.

A hallgatói kultúra mindig is az öntevékenységből táplálkozott. Az esemény célja továbbra is a főiskolások értékteremtésének és értékmegőrzésének segítése.

Hogyan alakult az egész rendezvény koncepciója?

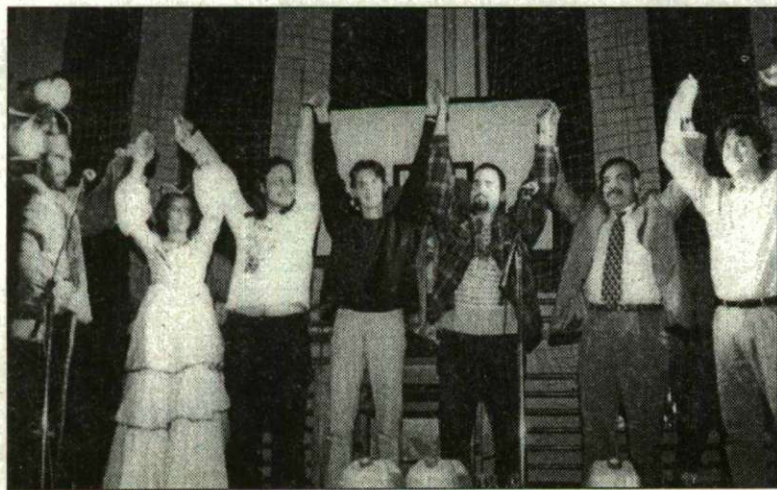
Annak idején két szálon futóként képzeltek el az események folyását. A forgatókönyvet erre építettük fel. Az egyik a Csillagszemű Juhász megválasztása köré szervezett könnyed játékos programok, a másik pedig a nehéz kulturális programok vonulata. Ahogy egy barátom mondta: „A Juhász Gyula Napok egyik célja, hogy a hallgatók levezethessék az év közben felgyülemlt salakot, aurájuk rejtett derítőtőibe.” 1996-ban a programpontok összeállításánál egyetlen szempont számított: a minőség. Ez azóta is megmaradt, sőt az elv helyes volta bizonyítást nyert.

Milyen tapasztalataitok voltak az előző években?

A négy nap több tucat programja rendkívüli módon elfárasztotta a főiskolásokat. A visszajelzések szerint ez nagyon tetszett a jelenlévőknek, különösen a vetélkedőt (a Csillagszemű Juhász tisztért) dicsérték, de nagyon népszerűek voltak a törisbuli, a pörköltfőzés, a projektoros előadások, a könyvbemutató, a szavalóverseny és a fociku-pa is.

Miért érdemes eljönni a hallgatóknak a három napos rendezvényre?

Mert mindenki itt lesz, „aki bírja, aki tudja, hogy végigcsinálja”. Mert a Juhász Gyula Napok valóban a juhásznapiaknak szól.



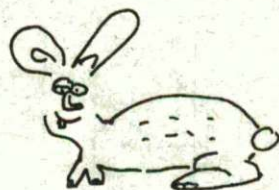
A tavalyi JuGyu-Napok vezéralakjai:

Fülei Gábor (a Király), Agócs Angéla (a Leánya), Gubucz Béla (Jelölt), Putnik Lázár (Csillag szemű), Lakatos István (Jelölt), dr. Galambos Gábor (Kancellár úr), Jancsák Csaba (Hopp-mester)

Valamint: 3 x 20 l hegylé

VARSÁNYI ANRÁS
SARKINAK ROSSZ
NAPJA VAN

Sanyi rossz borbék van





A PROGRAM

április 19. hétfő

Camera Obscura Fotóköri kiállítás
Színházi est 18.30-tól (Díszterem)

április 20. kedd

Tanácterem

15.00 A Juhász Gyula Napok megnyitója
15.15 Hallgatói lapok és kötetek bemutatása
16.00 Az Irodalmi Színpad előadása
17.00 Főiskolás írók és olvasók találkozója (*Betonhal, avagy az aszfaltba mázolt mesék*)

18.00 **Főépület, Magyar Irodalom Tan-
szék Olvasója**

Sziveri János emlékezete

19.00 **Főépület, Díszterem**

- Környezetvédő Klub
- Diaporáma
- Bardócz Attila: Milliomos voltam Törökországban

20.00. **Történettudományi Tanszék**
„Eb ura fakó...” – Törisbuli

április 21. szerda

19.00 Tamási Áron Klub
Öntevékeny csoportok videoprojektoros bemutatói
• Csillagidő Klub
• Túlélés Tűraszakosztály
• Hangfüggöny
13.00 Amöba és Dominó Bajnokság
A Főépület udvara (ha esik, akkor a Díszterem)
14.00 „*Legyél te a Csillagszemű Juhász '99*” vetélkedő kezdete
20.00 Főiskolás zenekarok fellépései:
White Coffe, Alef Zero, Csorda, Zephyr, Nylon Balett, Indigó, Sugarfree

Április 22. csütörtök,

SZVSE Terem
10.00 Strasbourg – Szeged

női és férfi cselgáncsmérkőzések
JGYTF Topolya sori Sporttelep
10.00 Hökkentő sátorállítás
12.00 „*Legyél te a Csillagszemű Juhász '99*” vetélkedő folytatása
12.00 Kispályás Labdarúgókupa
12.00 Pörköltfőző verseny
13.00 III. HAB kupa (Hökkentő Asztalifoci Bajnokság)
14.00 sportbemutatók, látványshow
15.00 Strassbourg – Szeged női kosárlabda mérkőzések
15.15 Falmászás bemutató
16.40 Strassbourg – Szeged Férfi kosárlabda mérkőzések
18.30 A Kancellária megkezdi 100 korszor kiosztását
19.00 Záróbuli hajnalig
20.00 Főiskolánk Legjáva szavazás díjazottjainak köszöntése, díjátadás
20.30 HAB Kupa – Díjátadás
22.00 „*Legyél te a Csillagszemű Juhász '99*” vetélkedő eredményhirdetése

Juhász Gyula Napok

Kezdetben vala a Birka.

És az Úr megteremté a Juhászt, és elnevezte Gyulának.

És mondá: Sokasodjatok!

És ők plakátolának szerte és széjjel (és éjjel) a Paradicsomban és más zöldségekben is.

És az Úr látta, hogy ez jó.

És ők sokasodának, de mégsem vala az igazi.

És akkor az Úr gondola egyet, és megteremté az ürüborból a nőt, és elnevezé királylányának.

És hogy ne légyen vala egyedül ama asszonyállat, az Úr kiírá vala az juhászok közt az csillagszemű választást.

És jönnek vala az legények és próbálkoznak, de egy csak egy vala az talpon e vidéken.

És az többiek kidőlnek vala.

És nemcsak az embert próbáló feladatok miá. Hanem az szőlőből és árpából és mesterséges ételfestékből és vízből és vízből nyert folyékony áldás is közrejátsza vala.

És ezen időben kulturális események is folyának (melyre az Úr sem veté tekintetét).

És az Úr nem csodálkoza vala ezen. Mert ő teremtette vala a Birkát is.

Universitas Diák-Szolgáltató Központ

UNIVDISK

Boldogasszony sgt. 6., alagsor

tel/fax: 455-880

e-mail: univdisk@stud.u-szeged.hu

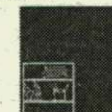
http://www.udisk.jgytf.u-szeged.hu



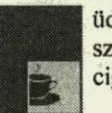
Hallgatói Állásközvetítő és
Karrier Iroda
ösztöndíjak, pályázatok, szálláshelyek,
utazási információk, alberlet-közvetítés



lézernyomtatás, fotominőségű színes
nyomtatás, scannelés, dolgozatok
gépelése, szerkesztése...



füzetek, tollak, és egyéb papír-írószer,
JGYTF-es bögrék, pólók, tollak,
képeslap, bélyeg, telefonkártya...



üdítő, tea, kávék, kakaó, turmix,
szendvics, croissant, csoki, pogi,
cigaretta, öngyújtó...

Fénymásoló Szalon

(Irinyi épület alagsora, Boldogasszony sgt. 4.)

HVK kártyával 7 Ft egy másolat

kicsinyítés-nagyítás, spirálozás, vágás...





Egy hallgató szemével...

Bombázásokat, menekültáradatokat, lerombolt hidak, gyárak, légitámaszpontok képeit közvetítik nap mint nap a televíziók világszerte. Mintha egy jól megrendezett amerikai háborús film jeleneteit látnánk. Pedig ez itt most a valóság. A katonák, a menekültek nem színészek, nem is statiszták, hanem valóban menekülő emberek. Pár kilométerre tőlünk ismét megelevenedtek azok az események, amelyek sokáig csak a filmvásznon éltek. A NATO már több, mint három hete megkezdte Jugoszlávia bombázását. A Vajdaságban élő magyarok sorsa is veszélybe került ezzel. Egy Szegeden tanuló vajdasági hallgató (T. Anasztázia) beszél nekünk a kinti eseményekről.

Mit éreztél akkor, amikor megtudtad, hogy elkezdődött Jugoszlávia bombázása?

Amikor elkezdtek mutatni a híradóban a repülőket, és bejelentették a támadás megindítását, nagyon elszorult a szívem. Elsősorban az otthoniakra gondoltam, meg arra, hogy porig rombolhatják egész Jugoszláviát. Rossz érzés volt látni mennyi mindent bevethetnek ellenünk. Bevallom még sírtam is...

A koszovói válság lassan már egy éve tart. A NATO hónapok óta tárgyalásokat folytat az ország vezetőivel. Nem titkolta beavatkozási szándékát sem. Mégis mennyire ért váratlanul benneteket a csapás?

Nem gondoltam volna, hogy az amerikaiak ennyire gyorsan fognak lépni. Abban reménykedtünk, hogy halogatják még a közvetlen beavatkozást. Azon a héten még tárgyalások folytak az országok között. Ekkor még reménykedtünk, hogy mégiscsak születik valamilyen kompromisszumos megoldás. Az tehát, hogy elkezdtek a bombázást tényleg váratlanul ért minket.

A tavaszi szünetben hazamentél. Milyen a hangulat

otthon?

Mindenki fél. Elsősorban nem a bombázásoktól, mert talán Vajdaság északi részét nem fogják megtámadni. Mi inkább attól félünk, hogy elviszik a férfiakat a faluból. Eddig 16 férfit soroztak be.

Erőszakkal viszik őket?

Elsősorban a 20-30 közötti fiatalok kapnak behívót. Ezt egy civil ember hozza ki nekik, de csak azokért jönnek a rendőrök, akik még harmadszori felszólításra sem jelentkeznek.

Hogyan reagálnak a behívott fiatalok?

Sokan bujkálnak, vagy megpróbálnak átjönni a zöldhatáron, de vannak olyanok is akik önként bevonulnak. Aki elmenekül az országból, azt később hadbíróóság elé állíthatják.

Mit tudsz az elmúlt napokban behívott fiatalok sorsáról?

Akiket mostanában hívtak be, azok még egyelőre Vajdaságban vannak. A sorköteles katonák közül azonban sokan vannak Koszovóban.

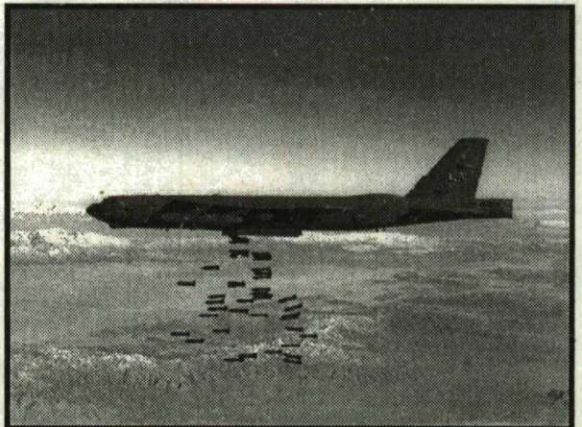
A NATO eredeti tervében nem voltak benne a Vajdaságot ért támadások. Hogyan fogadták az itt élő magyarok a bombázásokat?

Értetlenül áll mindenki az események előtt. A hidak lerombolása óriási felzúdulást keltett, nemcsak nálunk, hanem az egész országban. A legidegesítőbb, hogy nem tudjuk mi a céljuk velünk.

Miben reménykedtek?

Abban, hogy minél előbb vége lesz. Reméljük békén hagynak minket, és nem csinálják azt velünk, mint amit a koszovói albánokkal. Szeretnénk, ha újra elkezdődne a tárgyalások, és békés úton próbálnának megegyezni a szembenálló felek.

Orsi



„AZ A BAJOTOK, HOGY TÚL OKOSAK VAGYTOK...”

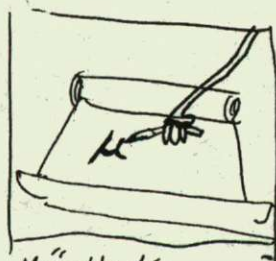
Ezt a bölcsességet április 9-én a JATE legendás híró kidobói mondták néhány, a fiatalokért működő (?) intézmény előtt álló főiskolásnak. Az ő bűnük mindössze annyi volt, hogy megpróbálkoztak a lehetetlennel, vagyis emberi keretek közé próbálták terelni az erejüket ismét feleslegesen fitogtató kidobók viselkedését,

Aznap éjszaka két főiskolás fiút megalázó módon megvert, és megrugdosott négy a „munkáját végző” kidobó. Felettébb erős barátaink ismét kitombolták magukat, természetesen mindkét áldozatuk lényegesen vékonyabb volt náluk. Lehet, hogy én vagyok túl naiv, de úgy gondolom, hogy a kidobóknak értünk, és nem ellenünk kellene lenniük, azonban századunk ezen jelenségei mindent elkövetnek, hogy önmaguk ellentétéként funkcionáljanak.

Azt hiszem a csütörtöki bulik rossz hírére nem mi, fiatalok keltjük.

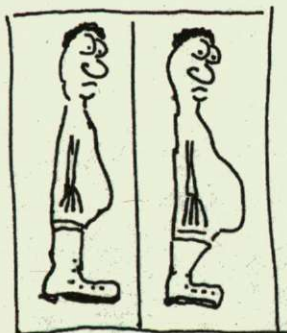
Hát hajrá „barátaim”, a legjobb úton jártok, s én őszintén tudlak sajnálni titeket azért, hogy még nem éreztétek azt a problémát, amit szerintetek a túl okosság okoz.

Az okos banda nevében: Varga Györgyi



Műalkotás

VARSÁNYI ANDRÁS
MATEMATIKA



Has Hasáb

Utolsó kicsengetés

Elevenen élnek bennem azok a pillanatok, amelyekben társaimmal együtt kisgyermekes áhitattal vártuk a tanév utolsó óráinak kicsengetését. Boldogok és felszabadultak voltunk. Úgy éreztük megszabadultunk minden teherrel.

Manapság sajnos nem minden gyerek éli meg ezeket a boldog pillanatokot. Az ezredforduló felé közeledve ugyanis egyre több iskola esik áldozatul az iskolaátszervezési törekvéseknek. Az utolsó kicsengetés így náluk a szó szoros értelmében utolsó lesz. Ők nem fogják majd kitörő örömmel fogadni az utolsó csengő jól ismert berregését. A boldogság és a megelégedés helyett az ő szívükben a dermedtség és a félelem lesz úrrá így év vége felé közeledve. A diagnózis sajnos egyre több gyermeket érint, hiszen egyre több iskolát zárnak be országosan. „Kevés a gyerek, sok az iskola” jelszóval Szegeden is több iskola került a bezárásra szánt intézmények sorába. Az itt tanuló gyerekek most kivételesen nem várják a nyári szünidőt, s főleg utána az új tanévet, amit ki tudja hol, hogyan fognak majd elkezdni. Az elmúlt hónapokban felvetett önkormányzati megoldások sajnos elég drasztikusnak bizonyulnak. Iskolákat akarnak szétosztani más iskolákba, intézményeket átköltöztetni egyik épületből a másikba. Bárhogy is fognak „osztózni-szorozni” ott fönt, mindenképpen a diákság fogja megsínyleni a dolgokat...

Orsi



TAN-AIR

Tavaszi repülőjegy-akció a TAN-AIR-nél.

London	49 700 FT	Izszambul	39 900 FT
Amsterdam	48 500 FT	Atlanta	80 000 FT
Paris	51 000 FT	New York	77 000 FT
Frankfurt	49 900 FT	Los Angeles	100 000 FT
		Bangkok	98 000 FT

A fenti árakból 7 % kedvezmény április 30-ig lefoglalt utazásokra. A kedvezmény június 30-ig megkezdett utakra érvényes. Az árak nem tartalmazzák a repülőtéri illetéket és egyéb kedvezménnyel nem vonhatók össze. Utasbiztosítását, vízumügyintézését is kérje irodánktól.

Tan-Air Utazási Iroda
6722 Szeged, Kálvária sgt. 16
Tel.: (62) 425-488, 426-187
e-mail: tanairsz@tantura.com



Női szemmel



Nehéz lenne eldönteni, hogy melyik „kellemesebb” érzés, egy jó adag szagos kölni, vagy egy vödör víz társaságában ébredni...?! Húsvéthétfőn mindkettőben jócskán részeseülhetnek a szebbik nem képviselői.

Férfi- szemmel



A hagyomány úgy tartja, ha húsvéthétfőn vízzel melocsolják a lányokat, akkor azok sokáig szépek és üdék maradnak. Néhány helyen (főleg falvakban) még mindig ápolják ezt a nem mindenki számára kellemes hagyományt. Nagyobb településeken – főleg praktikussági okokból – eltorzított formában éled újra a régi szokás. A merészebbek szódásüvegekkel, a kényelmeskedők pedig kölni-vízzel vágnak neki a nagy akciónak. Az új módi a panelházak rohamos elterjedésével vette kezdetét. Félelmetes belegondolni abba, milyen árvízkárokat okozna egy-egy ilyen hétfői nap a tízemeletes épületekben. Sokak öröme azonban így az asszonyok és lányok megússzák a tavaszi vizes fürdőt, helyette viszont kapnak egy egész sor pacsuli-mintát a hajukra illetve blúzukra. Bármelyik módját is választják a locsolkodásnak a férfiak, mindig megjutalmazzuk őket. Furcsa szokás, megajándékozni azt az embert, aki előzőekben jól leöntött egy vödör vízzel, vagy bűdös kölnivel...? Na mintegy, a hagyomány az hagyomány. Tény, hogy a férfiak jobban élvezik a húsvéti ünnepeket, mint a nők, főleg azokon a helyeken, ahol a locsolkodással együtt jár a „suprikálás” vagyis a korbácsolás is. Hogy mit ki nem kell állniuk a nőknek ilyenkor! Nem elég, hogy csurrog vizesek lesznek, de még fűzfavesszőből készült korbáccsal el is verik őket. Állítólag a babonáságot és a betegséget verik ki belőlük. Szerintem ez is csak egy újabb indok a nők bosszantására.

A tömény kölniszag bódulatában csak egyetlen dolog van, ami tartja bennünk a lelket, ez pedig az a sokféle locsolóvers, amit ilyenkor elhangzik. Nem tudom, ki hogy van vele, de én mindig is a kisgyerekektől hallottam a legszellemebb versikéket. Ezek bővületében még azt is megbocsátottam nekik, ha rám öntötték a fél üveg kölnijüket.

A húsvéti locsolkodás érdekes módon csak a magyarlakta területeken divatos szokás. Bevallom kisgyerekkoromban még élveztem is, hogyha a jó meleg kora tavaszi napon lelocsoltak egy kis vízzel, vagy kölnivel. Ma azonban már egyre nehezebben viselem azt a sokféle kölniillatot, ami egy ilyen délelőttön összekeveredik rajtam. Egyetlen vigaszt csak a már említett versikék és az ilyenkor megjelenő, rég nem látott ismerősök nyújtanak. Ez és a hagyomány tisztelete, ami miatt minden évben újból és újból vállalom a „nagy megtisztulási folyamatot”.

Az ünnepeket általában mindenki szereti, készül rájuk, alig várja, hogy végre elérkezzen, utána pedig azt, hogy vége legyen. A húsvéthétfő ilyen szempontból elég rendhagyó. Egyesek szerint el kellene felejtetni azt a jó kis népszokást, hogy a fiúk megöntözik ezen a napon a lányokat, hogy továbbra is frissek és üdék maradjanak. Pedig egyes országokban ilyenkor a legények ostorral járók a házakat és azzal ütik a lányokat, ami sokkal nagyobb népszerűségnek örvend – a fiúk körében –, mint a locsolkodás. Gondoljunk csak bele: sokkal olcsóbb, mert sem vizet, sem pedig kölnit nem kell használni, így a fiúnak tulajdonképpen ingyen van. Hagyjuk most azonban az ilyen anyagias kérdéseket, nézzük más szempontok alapján ezt a napot. Nagy hátránya, hogy korán kell kelni, főleg ha valaki sok helyre akar elmenni, mert ugye azzal a szabállyal a legtöbbben tisztában vannak – főleg a lányok –, hogy a délután érkezőket „viszszalocsolhatják”. De miután kihevertük a heverő elhagyása okozta traumát, és úgy döntünk, hogy útra kelünk (ha már egyszer felkeltünk), döntjük el, hogy milyen módját választjuk az öntözésnek. Lehet a hagyományos vödörös, hideg vizes módszert, vagy a kicsit humanusabb vödörös, langyos vizeset, vagy a csirkéknek való vödörös forró vizes változatot. Modernebb ennél a szódásizzifonnal való spriccelés (figyeljünk, hogy mivel és hova spriccelünk, nehogy kilenc hónap múlva problémák legyenek belőle – itt most a karácsonyi ajándékozásra gondolok). De a lányok kedvence a kölninek is nevezett pacsuli használata. Nagyon jó minőségű (értsd: jó bűdös) „rózsavíz” kaphatunk akár a piacon is. Tudom ajánlani több, ilyen helyen vásárolt kölni összekeverését, mert ha szerencsénk van, akkor azok „kicsapják” egymást és olyan színe lesz a vegyületnek, mint a rostos narancslének. Ha ilyen kevert változatot használunk, akkor ügyeljünk arra, hogy a hervadozó virágszálnak lehetőleg csak az akció után mutassuk meg az üveg tartalmát. Másik fontos kérdés, hogy milyen verset mondjunk. Egy példa a rosszabb fajtából: „Itt a bűdös kölni, ezt kéne most szétfröcskölni...” Ezenkívül nagyon megnyugtató érzés ezen a napon az utcán tartózkodni, hiszen női vezetőktől mentesek a közutak, és az ember biztonságérzete nagyságrendekkel nő egy-egy ilyen ritka alkalommal. De azért anynyira ne bízzuk el magunkat, mert most ismét a dolgozós hétköznapiaknak élhetünk, és várhatjuk a következő alkalmat, amikor kedveskedhetünk a szebbik nemnek.

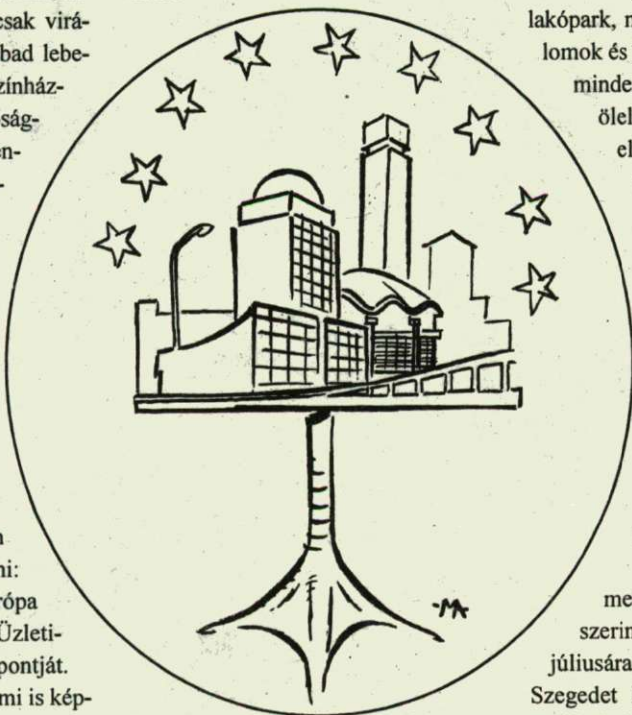
Képzeletbeli séta a Világ Utcáján

Hát itt van végre! 7 évi szakadatlan, bár laikus szemek számára láthatatlan munka végre gyümölcsözni látszik. Na jó, egyelőre még csak virágozni. Azonban ezt sem szabad lebecsülni ebben a Nemzeti Színház-üggyel tűzdelt magyar valóságban. S hogy eme hír miért szenzációs? Mert ez mind itt zajlik a szemünk előtt, a napfény városában: Szegeden.

1999. március 19-én került sor a tervek megkoronázására, az alapkövetételére. Ott volt mindenki, aki számít: szegedi és külföldi fejek, arcok, pénztárcák. Ők már látni vélik maguk előtt azt, amit mi még csak a tervek alapján sem igazán tudunk elképzelni: a Világ Utcáját, Közép-Európa legnagyobb Kereskedelmi-Üzleti-Kulturális-Információs Központját.

Csak néhány adat, hogy mi is képen legyünk: a Világ utcája mintegy 11 hektáron terül majd el. Északról a Kálvária sugárút, keletről a Móravárosi körút, délről a Szabadkai út, nyugatról pedig jobb híján a vasúti töltés fogja majd határolni. Lesz ott minden, mi szem szájnak ingere (talán még több is): 70 000 m²-es Üzleti Központ

(napfényes passage, mintaboltok, vendéglátó üzemegek, a világ üzleti életé-



nek képviseletei stb.), többfunkciós Kongresszusi Központ (kongresszusok, mozik, zeneműkiadó stb.), Információs Központ (TV-, rádió-, sajtóközpont, euro-integrációs szervezetek stb.), Bank-Irodaház-Árutözsde, Park Vendéglő -

Szálloda, Szórakoztató Központ - Vidámpark, Agrárium (mezőgazdasági, élelmiszeripari kiállítás), irodaházak, lakópark, megújult Vadaspark, Templomok és Kultúrák Völgye. Ráadásul mindez tavakkal, erdőkkel körülölelt környezetben. Ezeket az elképzeléseket támogatja a várhatóan elkészülő 3. Tisza-híd is, mellyel a város középső körútja valóban teljes kört írhat majd le.

A tervezők szerint a projektben érdekelt régió lélekszáma 5 millió (!) fő (emlékeztetőül: Magyarország lakossága 10 millió fő). Na de ne legyünk rosszmájúak.

Legyünk inkább türelmetlenek, hisz az ígéretek szerint a komplexum már 2001. júliusára felépül, és a tervek szerint Szegedet Közép-Európa egyik legszebb és legértékesebb gyöngyszemévé teszi majd.

Tehát nincs más hátra, mint előre, s ha minden jól megy, néhány év múlva talán mi is részesei leszünk annak a jelenségnek, melyet egyszerűen csak így neveznek: EURÓPA...

Návai László

Csokoládés gombóc

(Ormosbánya, 1931)

Dr. Zakar Péter

Hozzávalók: 50 dkg liszt; 7,5 dl tej; 1 db tojás; olaj a sütéshez; kakaó-porcukor keverék 1:3

Elkészítés:

A lisztet kevés tejjel simára keverjük, majd hozzáadjuk az összes tejet. A masszát folyton keverve melegítjük, míg sűrű péppé lesz. Ha lehűlt, hozzákeverjük a tojást.

Kis, diónyi gombócokat készítünk, lisztbe forgatjuk, és olajban sárgára sütjük. Az olajat lecsepegtetjük, és kakaó-porcukor keverékébe forgatjuk.

Jó étvágyat!

KIFŐZDE



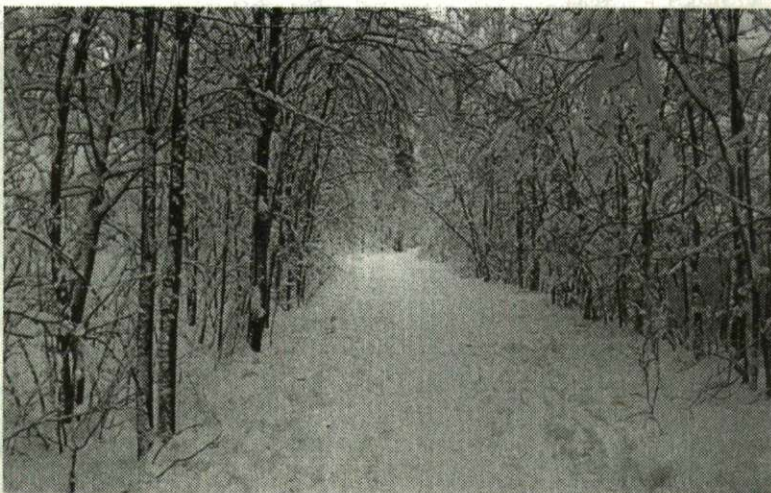


Tél

Ha jól tudom, akkor otthon mostanság ér véget a tél. Olvad a hó, melegszik az idő, a szoknyák rövidülnek, a mosolyok szélesednek, egyszóval jön a tavasz. Sokakban ott van a gondolat, hogy kemény telet éltünk meg, megszolgáltuk a jó időt. Ez minden bizonnyal így is van, de azért engem ráragasztott a görcs a tasztatúrára, hogy leírjam mi is az a tél, mi a hó, mi a fagy esatöbbi...

Lelkierőmet összeszedve kibontottam egy palack bort, meggyújtottam a petróleumlámpát – mert hát azért húzós dolgokat mégsem vet papírra az ember csak úgy, mintha legalábbis egy analízis ZH-t írna – és elmerengtem.

Igen, valahol távoli emlékeim között kutatva feldereng az az idő, amikor még egy pulcsi és egy laza dzseki is elég meleget adott. Velt is ez úgy október tájékán, aztán mintha elvágták volna. Egy darabig még reménykedtem, hogy csak a természet furcsa és idétlen tréfája lehet a dolog mögött, de hamar ráeszméltem, hogy Finnországban vagyok és ha hihetek a több évszázados hagyományoknak, akkor egy jó időre reszeltek a melegnek.

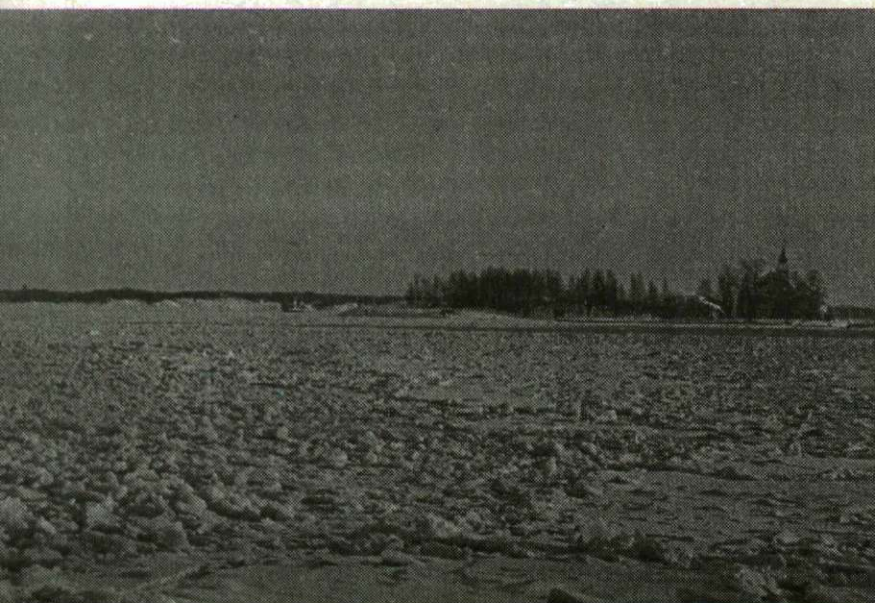


Miközben majd megvett az Isten hidege, azon járatam az agyamat, hogy valami baj van a hőérzéskemmel, mert én nem vagyok fázós alkat, de aztán tudomásul vettem, hogy -15 fokban minden épeszű ember megpusztul a hidegtől. No meg valahogy az én biológiai naptáramban a november rovatba valahogy nem ez volt felírva. Egy idő után már megszoktam a hideget, és élveztem, hogy esik a hó, minden fehér és a buliszezon sem ért véget holmi koszos -15 fok miatt. Elérkezett a szauna-hóban fürdés időszaka, a

nappalok rövidültek, így nem kellett túl későn kezdeni a hepajozást. Élvezünk is a telet annak rendje és módja szerint, néha pedig rend és mód nélkül, ja, és találkoztam a Mikulással. Meg is kérdeztem tőle, hogy mi a helyzet azzal a baromi sok levéllel amit írtam neki, de érdemi választ nem kaptam, így arra a következtetésre jutottam, hogy egy nagy átverés az egész.

Na ez eddig szép és jó, de egy néhány hét után az ember fia elkezd nyafogni, hogy most már elég a mókából, és sürgősséggel legyen már meleg, meg süssön ki a Nap, mert elpusztulok de rögvest. Aggódásomnak megint a naptár vetett véget, mivel ránéztem. Hogy pontosabban szóljak ettől kezdve már nem aggódtam, hanem örültem kétségbeestem. Ugyanis december közepe sem volt még, amikor a „jééé, esik a hó” lelkesedésem elmúlt. A karácsonyi szabadság valamelyest segített a dolgon. Kicsi otthonlét, fröccsözés a Nemegriben, beszélgetés a cimivel, olyan érzésem volt, mint amikor a vizsgáztató kimegy a teremből 10 percre, az embernek remeg a keze, megfürdik a saját levében, mert tudja, hogy mindenre ez a 10 perc sem elég.

Na a visszajövetel, az volt egy érzés. Ahogy a finnek mondták „hál’ Is-



tennek hosszú, meleg őszünk (sic) volt, de most már tényleg itt a tél", na, erre ledöbbsentem, de úgy, hogy a D-mátrix kiült a homlokomra. Ja, és, hogy ez a tél mit jelent? Ugyanazt, mint eddig, csak sokkal rosszabb. Hőmérséklet -28, hóvihár, szél, a napot meg csak felejtse el az ember. Tudjátok milyen az a -30 fok? Maga pokol, az albérlettől 5 percre van a buszmegálló, de reggel csak egy felesel tudtam elindulni olyan káromkodások közepette, hogy egy jobb érzésű fegyenc belepirulna. Azt, hogy milyen ruhában kell járni, azt meg le sem írom, mert nem hinnétek el, aki meg elhinné az kifektüdne a röhögéstől. Na de a fagynak van egy előnye, mégpedig az, hogy néha, amikor nincsenek felhők, szikrázóan süt a nap. De adigra már elég sovány vigasz volt ez a napsütés. Meg egyebkéntis, hízelegjen ám az időjárás a jófenének! Aztán annak is befellegzett a szó legszorosabb értelmében. Még jobban elkezdett szakadni a hó, és ez tartott is még hetekig. Mostanra már elállt a havazás, sőt olvadásnak indult a hó. A hőmérséklet elképesztő magasságokba szökell – néha 5 fok fölött van – ilyenkor többen hógutát kapnak az utcákon, elkezdik takarítani a strandokat.

Immáron rezignáltan veszem tudomásul sorsomat, és csak azon gondolkodom, hogy tényleg ez kell-e nekem. Na mindegy, nem elégedetlen-

kedünk, hanem vágjuk a cantit, hogy mikor lesz már május, mert akkor már csak jó idő lesz (jelzem, tavaly májusban még hógolyóztunk). Meg egyébként is mostanában már nincs is olyan hideg, de én már nem dőlök be semminek. Már azon sem csodálkozom, hogy a finn lányok még ilyenkor is keményen dekoltált ruhát hordanak, ezeknek vagy a bőrükben vagy a fejükben nincs rendben valami. Többször is kifejtettem már nekik a jegesmedve és az ember között levő különbséget, de ettől nem hatódnak meg. Ez vagy azért van, mert nem érzik a különbséget – de ekkora önkritikára egy skandináv nő sosem len-

ne képes – vagy egyszerűen, mert ők is csak nőből vannak.

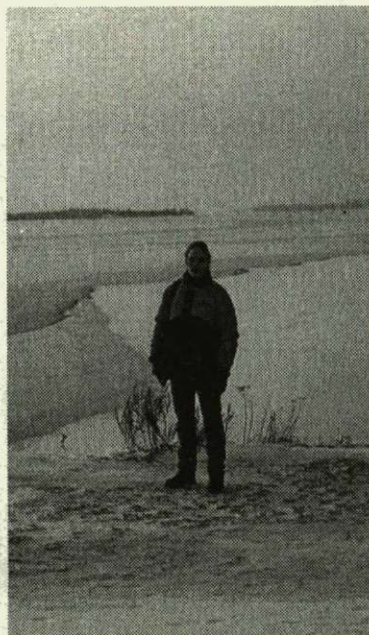
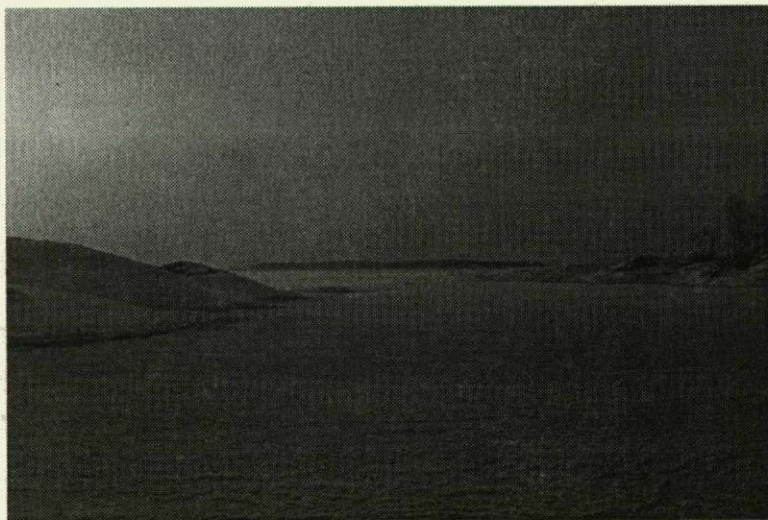
Így tűrünk és várunk. Ilyen helyen, ilyen körülmények között nagyon megváltozik az ember életritmusa, felfogása és kedélye. De egy dologban biztosabb vagyok, mint valaha. Te, aki most e sorokat olvasod, a világ legjobb városában vagy, a napfény városában, Szegeden.

Balogh Zoltán

email:

zoltan.balogh@ntc.nokia.com

fotók: www.kaliban.hu/foto





Anno

A szőke Mari volt az alföldi betörőbanda szálláscsinálója

..... a napokban megjelent egy fiatal nő. Szőke volt és bubifrizurát viselt. Összevissza sétált a községben, minden iránt érdeklődött, mindent megfigyelt, főleg a községháza pénztárszobáit és a nagyobb üzleteket. A szőke hölgy a betörők előőrse volt."

Délmagyarország, 1928. június 7.

Az eset 1928-ban történt Lakiteleken. A „szőke Mari” mint egyszemélyes „előőr” feltérképezte a falut és kipuhatólózta a dolgokat. Bejutott a községháza pénztárszobáiba is (Vajon mi módon érthette ezt el?). Szállást csinált betörő cimboráinak, akik hamarosan megérkeztek és megkezdődött az akció. A község lakói azonban észbe kaptak, s mivel nem voltak sem gyávák sem restek, rajtaütöttek a betörőkön, akik „revolverrel védekeztek” a falusi „hadsereg ellen”. A „közelharcban” a falusiak bizonyultak jobbnak, így a betörők menekülőre fogták. A falu néhány bátor legénye azonban a banditák után iramodott, és „kergették az időnként visszatűzelő betörőket”. (Tisztára mint a vadnyugaton!) Sajnos a hajsza nem hozta meg a várt eredményt, mert a betörők „kijutottak a mezőre és eltűntek a rozsföldeken”. (Lehet, hogy gabonakörökre találtak?)

Végül aztán (ahogy az lenni szokott) a rendőrségnek is tudomására jutott az ügy. S hála az egyik betörőnek, hogy leesett az álszakáll, így felismerték és könnyebben sikerült elfogni a bandát. Börtönbe került a „viharedzett szőke Mari” is, aki kávéméréssel foglalkozott, mielőtt banditává szegődött. Elmondása szerint a kávémérésből nem igazán tudott megélni, ezért nézett valami jobban jövedelmező munka után...

N.M.

Kötéltánc 2.

Iszonyatos sebességgel sodort magával, félelmetes erővel kapott fel, és nagyon megijesztett a már agyonszidott és áldott, a gyönyörű, mégis hihetetlen, de igenis létező Szerelem.

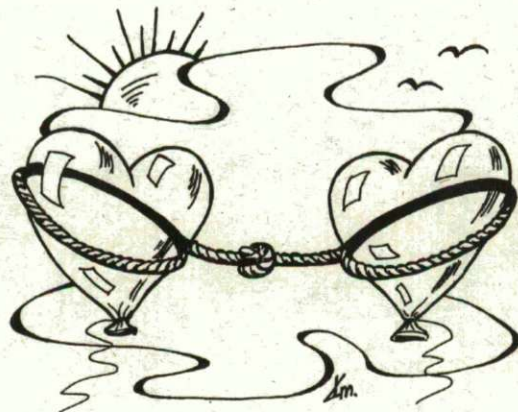
Két lapszámmal ezelőtt – mert én már csak Tü-időszámításban tudok gondolkodni – írtam erről, a sokak által romantikus dolognak vélt valamiről. Pedig egyáltalán nem is romantikus. Leírom hát, hogy szerintem milyen.

Ott tartottam, hogy megijesztett... Tudathasadásosnak éreztem magam, a sclerosis multiplex tüneteit véltem magamon felfedezni, nem voltam képes felidézni, melyik napon, mit csináltam, mikor és hol. Hiányoztak a csapda rácsai, a hidegség, a koppadás. Teljesen őrjítő volt, hogy nem volt mitől megörlődnöm. Nem találtam a helyem, arcomon megjelentek a mindenki által kultivált pattanások. Adrian Mole-ként mozogtam a hétköznapi életben, csak kicsit öregebben és nő alakban. Nem bírtam elfogadni azt, hogy nem kell újabb és újabb programokat kitalálnom magamnak, mert azt más megteszi helyettem. Kötődtem és toporzékoltam, elviselhetetlen voltam. Az egyik pillanatban örültem annak, hogy én milyen állati szerencsés vagyok, a másokban pedig elegendő volt mindenből. Hogy miért? Na ezt ne kérdezze meg senki tőlem, mert erre soha ebben a ... édes életben nem fogok tudni

válaszolni. Az az igazság, hogy sikerült – nem is egyszer – a ló másik oldalát megcéloznom, hatalmas elánnal ugrottam ugyanis, de nem a jól bevált és megszokott, napokig sajnó csattanás következett, hanem elkaptam két ölelő kar és egy mosolygós szempár nézett velem farkasszemet. Rettenetesen tanulságos volt. Rádöbbsentem, hogy milyen csőlátásom volt, hogy mindent, amit bemagyaráztam magamnak, merő teóriahalmaz. Kinyílt a szemem, na persze nem csak úgy ukk-mukk-fukk, és megértettem, hogy nincs mindenki ellenem, de Ő aztán biztos nem. Hogy ez nem váltó négy-százon, tehát nem is verseny. Inkább egy hosszú-hosszú, vérpezsdítő tánc. Olykor az andalító rumba ritmusai dominálnak benne, olykor egy szenvedélyes tangóé és igazából nem is tudom leírni, hányféle tánc lépés és ütem létezik még. Ez az adat csupán a fantázia gazdagságától függ.

A kötéltáncom tehát értelmét vesztett programmá vált. A kötél funkciótlan lett, tehát a szado-mazo Jégkirály felkőtheti rá magát akár melyik, de jó vastag ágú fára, mondjuk a Pokolban. (Éljenek a kontrasztok!) Lebilincselte lelkivilágom kirepült a kalitkából – mely azóta a Méhben leledzik, nyugodjon békében –, és meg-lelt másik felével keresgeti az igazat, a jót. És már egyik sem fél, mert két fél együtt nem fél.

SzáSa



Töredékek

A feketekabátos és a kapucnis

Sokan mentek át azon a zebrán aznap este. Elöl a feketekabátos hátul a kapucnis srác. Akkor még fel sem tűntek. Én pont a feketekabátos mögött haladtam, s így mindent jól láttam. Amint átértünk az úton, hirtelen mozdulattal irányt változtatott, és újra lelépett a járdáról. Ekkor úgy tűnt hozzáér a kapucnishoz. Kettőt vagy hármát lépett, mikor felháborodott, ideges hang ütötte meg a fülét.

– Ne rajtam nyomd el a cigidet hülyegyerek!

A kapucnis volt, aki az utca sötétjében a nadrágját porolta. A feketekabátos megtorpant, visszafordult és ránézett a kapucnisra.

– Ezt nekem mondtad? – kérdezte az úttest közepén állva.

– Igen, neked! – porolt tovább a sértett.

A feketekabátos három lépéssel visszament a járdára a kapucnis elé. A járókelők szétrebbentek körülöttük.

– Ne hülyegyerekezzél itt nekem! – mondta nyugodt arccal.

– Mert mi lesz? – szólt kihívón a másik.

– Nézd, – kezdte nyugodtan a feketekabátos – ha én elnyomom valakin a cigimet, az nem így néz ki – mondta, s közben a kezében lévő, félig elszívott cigarettára nézett, ami jól láthatóan parázlott s ezt a kapucnis is jól láthatta.

– Figyelj, – folytatta a feketekabátos – én nem akartam hozzáérni a cigivel, úgyhogy ne hülyegyerekezzél itt nekem!

– Te nem lennél ideges, ha valaki hozzád nyomja a cigijét?

– Ideges lennék, de nem hülyegyerekeznék – tette hozzá a feketekabátos.

Ezután néhány másodperc csend következett. A kapucnis felháborodása eltűnt, arca megváltozott. Igaz, egy füllel magasabb volt a másiknál, de a

feketekabátos srácban volt valami, ami megállásra készítette.

– Figyelj, – törte meg a csendet a feketekabátos – én nem akartam hozzáérni a cigivel, oké?

– Oké – mondta a kapucnis az előbbinél szelídebb hangon. – Nincs probléma.

– Ennyi! – zárta le a vitát a feketekabátos és cigarettás kezével egy nyugtázó mozdulatot tett.

– Ciao – mondta végül és újra lelépett a járdáról.

A kapucnist ekkor már nem látta.

A fiú és a lány

A fiú és a lány csendben mentek előttem az utcán. Szaporították a lépteiket. Én is siettem, de a csúszós és szűk járdán libasorban haladtunk és nem lehetett megelőzni őket. A fiú többször a lányra nézett, mint aki mondani akar valamit, de nehezen tudja összeszedni a bátorságát.

– Zavarok? – szólalt meg végül.

– Nem, de el akarsz kísérni Pécsig?

– Nem, Pécsig nem, csak a buszmegállóig. Tudod, nincs szerencsém veled. Mikor találkozunk mindig sietsz valahová.

– Hát, igen.

Ezzel a társalgás megszakadt. Körülöttük emelt hangon vitáztak a szintén libasorban haladó fiatalok. Lassan az úttest szélére értünk. Elöttem a fiú és a lány még mindig csendben.

– Na, itt én most felszálok a buszra, szia!

– Várj, mondani szeretnék valamit – szólalt meg újra a fiú. Történt már veled olyan, amikor meglátsz valakit és úgy érzed, látod a szemében, hogy meg tudnátok érteni egymást, és olyan jó

lenne megismerni, és ha most elszalasztod, akkor lehet, hogy soha többé nem találkoztok, de nem ismered, és nincs köztetek semmi közös. Tehetetlenek érzed magad, s a pillanat elszalad.

– Előfordul – mondta mosolyát elnyomva a lány, s szemével a buszpályaudvart kutatta.

– Hát, ezért kísértelek el, hogy ne szaladjon el a pillanat.

A lány nem válaszolt. Lassan lelépett a járdáról, kikerülve egy nagy töcsát, és haját igazgatva visszazólt a fiúnak.

– Szia. Majd találkozunk a könyvtárban. Kellemes hét...

A fiú állt egy pillanatilag a lány után nézve, majd dühösen belerúgott a mellette fekvő hóbuckába. A hódarabkák több méterre szálltak szerte.

– Nem igaz! – mondta félhangosan, és lassú léptekkel elindult. A szembejövők kitértek előle a járdán.

Görög Zsolt





Maxine Hong Kingston

A Zöld Mocsár Vadembere

Maxine Hong Kingston (1940)
Amerikában élő, kínai származású
író. A Zöld Mocsár Vadembere
az 1980-as China Men című köteté-
ben jelent meg.

A floridai Zöld Mocsár mellett élő lakosok 1975-ben nyolc hónapon át arról értesítették a rendőrséget, hogy egy Vadembert láttak a mocsárban. Amikor közeledtek hozzá, furcsa hangokat hallatott valami idegen nyelven, és visszafutott a bozótosba. A helyi hatóságok először azt mondták, hogy a vadember csak egy tömeghisztéria. A mocsárban emberevő állatok élnek, és egy emberi lény egyébként sem találna olyan helyet, ahol nem sülyed el. Talán valami medve lehet, amit a gyerekek már azelőtt is láttak.

Októberben egy vadőr látott egy embert egy kis tüz előtt kuporogni, de ahogy közeledett, a kis figura elfutott. Medve nem lehetett, mert a Vadember egy vászontáskát vonszolt maga után. A tüzet egyébként nyilvánvalóan ember gyújtotta.

A vadőrök és a sheriff helyettesei bementek a mocsárba a kutyáikkal, de nem kerestek sokáig; senki sem élhet a mocsárban. A szúnyogok maguk kiűzték volna.

A Vadember kijött fosztogatni a mocsárból. A farmerek találkoztak vele amikor gyümölcsöt lopott vagy kukoricát a pulykáktól. Betört egy lakókocsiba, de a tulajdonosok visszajöttek, és a Vadember megszökött az ablakon át. Az ott élők elmondták, hogy a Vadember rossz szagot árasztott. Bizonyítékai általában a hátrahagyott táborhelyei voltak. Az egyiknél otthagya a maradványait egy négy láb hosszú alligátorának, aminek megette a lábait és a farkát. Májusban egy önkéntesekből álló fegyveres alakulat egy repülőgép segítségével kutatott utána. A repülőgép jelzései alapján a vadászok bekerítették a Vadembert. Egy vadőr „leütötte egy szerszámkészlettel” – szölk a hírek. A Vadember ellenállt, de végül börtönbe szállították. Kínainak nézett ki, úgyhogy kerestek egy kínait a városban, hogy fordítson.

A Vadember sokat beszélt a fordítóval. Megmondta neki a nevét. Elmondta, hogy 39 éves, és hét gyermeke van Taiwanon. Megszökött egy libériai teherhajóval, hogy támogatást tudjon küldeni nekik. Aztán elfogta a honvágy és mindenkit kért, engedjék, hogy elhagyja a hajót és hazamenjen. De a tisztok nem akarták elengedni. Üzeneteket küldtek Kínába, hogy megtudjanak róla valamit. Amikor a hajó kikötött, elvitték a repülőtérrre, és megpróbálták feltenni egy gépre, ami valami idegen helyre tartott. Azután, ahogy ő mondta, a fehér démonok elvitték a tampa-i kórházba, amit örülteknek építettek, de ő megszökött, és bement a mocsárba.

A tolmács megkérdezte, hogy hogyan élt a mocsárban. Azt mondta, hogy kígyókat, teknősöket, tatukat és alligátorokat evett. Akik elfogták, meg tudták mondani, hogyan élt.

Amikor kinyitották a táskáját, ami nem vászon volt, hanem egy nadrág, aminek a szárait összekötötte, a belsejében találtak egy edényt, egy ólomdarabot, és egy kis bunkót, amit úgy csinált, hogy össze-



szerelt egy cöveket egy nagyobb alumínium csódarabbal.

A sheriff megtalálta a libériai teherhajót, amin a Vadember megszökött. A hajó tisztjei elmondták, hogy nem próbálták megakadályozni abban, hogy hazamenjen. A társai azt mondták, hogy valami baj van az elméjével. Vettek neki egy repülőjegyet, és elrendezték az útlevélét, hogy hazamehessen Kínába. Kivitték a repülőtérrre, de ott elkezdett siktítani és sírni, és nem akart felszállni a gépre. Azután kerestek neki egy orvost, aki beküldte a tampa-i kórházba.

A börtönben az orvosok adtak neki kenőcsöt a szúnyogcsípésekre, amelyek befedték az egész testét, és gyógyszert a gyomorfájásra. Ezekről jobban lett, de három nap múlva az Egyesült Államok Határőrségének emberei megmondták neki, hogy hazaküldik. Ettől hisztérikus rohant kapott. Akkor éjjel odaerősítette az övét a cella korlátjához, körültekerte a nyakán, és felakasztotta magát.

Az újságban a képen nem nézett ki vadnak, ahogyan a fegyveresek kivezették a mocsárból. Nem látszott piszkosnak sem. Kockás ing volt rajta, a nyakánál kigombolva, és belegyűrve a nadrágjába; a haja rövid volt. Cowboy-kalapos férfiak vették körül. Az ujjai kifeszültek, a karjai szétárva, amíg a bilincs engedte. Felemelte a fejét és csukott szemmel sírt.

Volt egy Vadember a mi mocsarunkban is, de ő néger volt. Inget hordott, de nadrágot nem, és reggelenként amikor iskolába mentünk, láttuk, hogy a híd alatt alszik. Aztán a rendőrség jött és elvitte. Az újságban azt írták, hogy örült; azt is írták, hogy a rendőrök már régóta keresik. Pedig mi minden nap láttuk.

Fordította : Kiri István

Szépen vagyunk!

Napjainkban egyre több csodatévő szert találnak fel a lelkes kutatók. Nemrég épp' a legújabb fogyókúrás gyógyszert mutatta be a televízió. A fogyás mostmár garantált, persze a mellékhatásokról nem szól a fáma. Magyarországon még legálisan nem kapható a készítmény, csak a fekete-piacon, ahol egy szem ötven- és nyolcvanezer forint körül mozog.

Aztán feltalálták a mellnövesztő tablettát. Addig kell szedni, míg a keblek el nem érik a kívánt méreteket. S hogy aztán mi lesz? Ki tudja... Persze a gyógyszer ára a csillagos égnél is magasabb.

Már nem számít újdonságnak a zseniális Viagra, amely szedett néhány áldozatot. De sebjaj, nem kell aggodni, mert már vannak a kék gyógyszernek olyan konkurenciái is, amelyekbe nem föltétlenül hal bele az ember, ha beszedi. Sőt, van amit már nem is kell beszélni, hiszen spray for-

májában kapható. Csak a megfelelő testrésze kell permetezni, s a hatás máris látható, tapintható, érezhető...

Ha ezek a készítmények betörnek a piacra valami elviselhető áron, a legtöbben örült módjára fogják őket vásárolni és szedni. Majd jönnek az eredmények: csupa karcsú és nagymellű hölgyek fognak az utcákon szaladgálni. Megoldódnak a gondok és a problémák. Aztán szépen előjönnek a

mellékhatások, és az ember a gatyáját is ráfizeti majd arra, hogy meggyógyuljon. Micsoda üzlet ez! No, de hátha nem így lesz... S különben is, a legtöbb embernek nagyon sokat kell még várnia az elfogadható árakra. De addig legalább lehet lelkesedni az újabbnál újabb feltalálásokért. Most például a férfiaknak készül az új csodaszert, amely legfőltettebb testrészükhöz méreteinek alakítására szolgál majd!

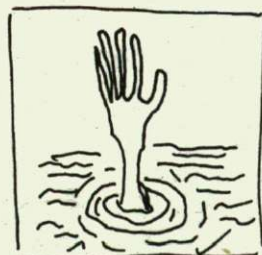
mp



Sanyi házassodik

VARSÁNYI ANDRÁS

SANYINAK ROSSZ
NAPJA VAN



Sanyi megtanult angolul, franciául, megtanult rajzolni, zongorázni, de úszni NEM



A mai alkalommal egy mesét szeretnék elmondani. Egy egyszerű mesét...

A kék bálna halála

A végtelen óceán sötétkék csendjében élt egyszer egy hatalmas kék bálna. Senki sem tudta a nevét, így a mélység lakói egyszerűen csak úgy nevezték, ha nagy ritkán szóba került, hogy „A Kék”. Azt rebesgették, hogy az idők kezdete óta vándorol, soha meg nem pihen. A víz sötét ködéből



ből mindig váratlanul bukkant elő, széles uszonyait széttárva csodálatos jelenésként suhant el a víz alatti világ kopár, és mégis lenyűgöző hegyei és völgyei fölött. Néha csak sejtelmes körvonalai tüntek fel a távolban, ahogy elgondolkodva, hangtalanul úszott ismeretlen célja felé. A Kék maga volt a megtestesült magányosság.

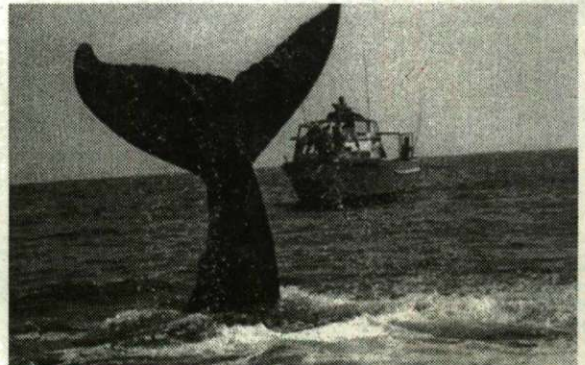
Senki sem ismerte, pedig óriási testét szinte születése óta számtalan apró élőlényel osztotta meg. Egysejtűek, gombák, puhatestűek élték rövidre szabott és egyhangú életüket bőrének ráncaiban és repedéseiben. A Kék nem is tudott a létezésükről. Ám egy nap, amint egy sötét, göcsörtös szikla fölött úszott el, egy különös lény telepedett meg rajta. Törekény, áttetsző teste volt, és annyira jelentéktelennek tűnt, hogy kezdetben senki észre sem vette. Egy pöttyöm kis féreg volt csupán, amely bálnákon élt. Ártalmatlannak és rendkívül sebezhetőnek tűnt, ám idővel rettentő mód szaporodni kezdett, és ivadékait arra nevelte, hogy semmi más nem számít, csak a saját fajtájuk. Kapzsiságuk és telhetetlenségük megdöbbentette a többi kis élőlényt, hiszen addig boldog harmóniában éltek mind egymással, mind magával A Kékkel. Azonban ezek a jövevények természet csodájának tartották magukat, akik arra rendeltettek, hogy leigázzák és uralják saját világukat.

A Kék egyre betegbb lett. Teste remegett, hiszen a kis

féreg átfúrták magukat vastag bőrén, és húsát falták. Fájdalmában néha a szikláknak verte magát, míg vére vörösre nem festette a mélykék vizet. Ezrével, sőt tízezérel pusztultak el a férgek egy-egy remegés során, de mit számított az... Rengetegen voltak. Megtámadták a tüdejét is, és így mind gyakrabban kellett a felszínre emelkednie. A napfény és a levegő is számtalan féreg halálát okozta, de mindezek a megpróbáltatások csak ellenállóbbá tették ezeket az élősködőket.

Aztán eljött a vég. A Kék, elveszítve gyönyörű kék színét is, lassacskán megadta magát sorsának. Már nem bírta az iszonyatos fájdalmakat, hiszen valaha csillogó bőréből csak foltok maradtak, és testét is át- meg átluggatták a féregjáratok. Már csak halovány árnyéka volt önmagának. A végtelen vizek átölelték haldokló testét, de nem fogadták magukba. Addig ringatták, míg egy partra nem sodródott, ahol rozsdás csövekből meghatározhatatlan színű, bűzös folyadék ömlött a kék tengerbe, és a szél színes, zörgő szeméttel játszott. A Napot elrejtő, természetellenesen sűrű ködből hatalmas, szürke betonrengeteg zajos kontúrja sejtett fel a közelben. Az emberek birodalma, amiről oly sokat hallott gyerekkorában – döbbsent meg A Kék. Lassan opálosodó szemével hitetlenkedve tekintett végig a látványon...

Az emberek, megilletődve a méretektől, csendben álltak körül a szétmarcangolt, rothadásnak indult tetemet. Még sohasem láttak ilyesmit. Egyikük, már ötvenéves is megvolt talán, kijelentette, hogy már hallott ilyen állatról. Gyermekkorában az apja hosszú történeteket mesélt arról, hogy réges-régen milyen volt a Föld, hogy állatok éltek rajta, hogy hatalmas, zöld erdők borították a kontinenseket és kristálytisza vizű folyók futottak a tengerek felé. Még könyveket is mutatott neki, amelynek lapjain egy csodálatos mesevilág elevenedett meg. Ez egy bálna – hajtogatta, és könnyeit nyelve még magának sem merte bevallani,



hogy valójában sohasem hitt az apja meséiben.

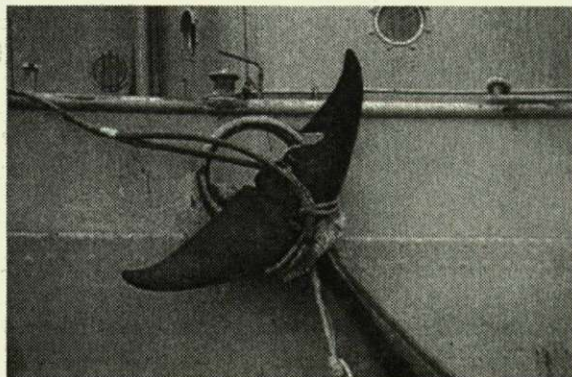
Valaki valahonnan egy töredezett lencséjű, homályos nagyítót varázsolt elő, és vizsgálgatni kezdték a parton elterülő hatalmas testet. Mindenki kíváncsi volt rá, hogy vajon mitől pusztulhatott el ez a fantasztikus élőlény. Tüzetesen végignézték a bálnatemetet, és nem volt nehéz észrevenni a rengeteg, saját mocskába belefulladt undorító kis férget.

Ez hihetetlen. – mondták az emberek – Az eszetlen kis férgek azt az óriást pusztították el, amely táplálta őket, és amely nélkül ők is elenyésztek. A saját világukat falták fel. Hihetetlen!

Értetlenül csóválták a fejüket majd szedelődzködni kezdtek. Felvették a kopott, sárga vagy piros sisakjukat és a védőszemüveget, belebújtak szakadozott védőruhájukba, végül felcsatolták a gázmaszkokat, és lassú léptekkel in-

dultak vissza a hulladékból ki sem látszó homokon a látóhatárig terpeszkedő gyáróriás felé. Letelt az ebéridő.

ATA



Juhász Gyula Napok

(Egy kis reklám)

Mindazoknak, akik figyelemmel kísérték a Tű előző számaiban megjelent „Milliomos voltam Törökországban” című cikksorozatot, valamint azoknak is akik nem: Április 20-án, szerdán, este 8-kor diavetítéses élménybeszámoló a Díszteremben!

Törökországi mozaikok



Mindenkit sok szeretettel várunk!



„Merni kell rossznak lenni ahhoz, hogy kialakuljon a jó...”

Kálloy Molnár Péter

Kálloy Molnár Péter a szegedi Ifjúsági Házban lépett fel a Kucó című monodrámával. A fiatal színész sokoldalú tehetség. Látható volt már reklámfilmekben, tévéfilmekben, rendszeresen járja az országot az előbb említett darabbal, és a szintén sikeres S.Ö.R-rel. A Komédium Színház tagja. Nemcsak színészként jeleskedik, hanem rendezőként is. Sőt, költőként is. Eddig három verseskötete jelent meg. Nem ok nélkül állítják róla, hogy az az ember, akit születése pillanatában megérintett a múzsa. A Kucó-ról és másik nagy szerelméről beszélgettünk.

Mennyire tudsz azonosulni a darab szellemi fogyatékos főhősével?

Most normálisabb vagyok, nem?! Remélem jól sikerült azonosulnom. Igyekszem átélni, és bízom benne, hogy ez le is jön a színpadról. Elég hosszas előtanulmány előzte meg az előadást. Voltam Intézetben is, sőt Böszörményi Gyulával, az íróval nagyon jóban vagyok. Ő Guszi figurája a darabban. Csak az életben nem lett öngyilkos. Persze biztos eljátszott ezzel a gondolattal. Nagy része önéletrajzi ihletésű a darabnak, így Nagy Tamás szerepe is egy valós személyről lett mintázva. De őt sajnos már nem tudtuk megkeresni, mert elment abból az Intézetből. Volt két sztenderd beteg, akiket konkrétan figyeltem. Nagyon sok mindent tőlük csentem el.

Milyen érzés volt először belépni egy ilyen Intézetbe?

Először egy kicsit féltem, hogy na most mi lesz. Aztán megkedveltem. Kifejezetten szerettem oda járni. Ez

most nagyon furán hangzik, de nem vagyok perverz, vagy bármi. De ahogy megismertem őket, elmúlt a rosszérzésem, sőt jóérzésem lett. Sokkal tisztábban, sokkal önzetlenebbül szeretnek, mint mondjuk mi. Nincsen semmi hátsó gondolatuk. Őszintén kimutatják az érzelmeiket. Mikor másodszor mentem, a nyakamba borultak és puszilgattak, mert megkedveltek. Nagyon szerettem odajárni. Mostanában is tervezem, hogy elmegyek hozzájuk. Nehogy úgy érezzék, hogy csak kihasználtam őket, elloptam az életüket.

Ez az élmény hagyott nyomot a költészetekben?

Közvetve biztos. De direktbe nem írtam róluk verset. Ezeket az élményeket mind belesűríttem a Kucóba. Bár szerintem a Kucó maga is sokszor költészet. Legalábbis szerintem az. Ez látszik a nézőszámokban is. Ha most mondjuk a S.Ö.R-rel jöttünk volna ide, arra biztosan négyszázan eljöttek volna. Egy ilyen darabra azonban csak kis létszámban kíváncsiak.

Az előadás hangulata nagy közönség előtt elveszett volna!

Persze. Az más kérdés, hogy ezt nem is lehetett volna nagy térben játszani. Nem is engedtem volna. A Komédiumban egy még kisebb helységben, egy pincében játszunk, hogy minél inkább emberközeli legyen.

Most megrendeztem – idézőjelben – a folytatását Virágot Algernonnak címmel. A főszerepet én játszom, és nagyon jó, Kossuth-díjas színészek játszanak benne, úgymint Sinkó László, Molnár Piroska.

A próbafolyamatot vagy a játékot szereted jobban?

Megmondom őszintén, nem szeretek próbálni. Lusta vagyok. Sokkal hálásabb játszani. Akkor már igazán szabadjára vannak engedve a lovak, a rendező már nem szólhat bele, most már minden teljesen a Te kezében van. Ez egy sűrített élmény. Viszont a próbát nem is szereti az ember, mindig nehezen kezd hozzá. Fél. Fél rossz lenni, pedig azt mondják, merni kell rossznak is lenni a próbán, ahhoz, hogy kialakuljon a jó. Viszont fantasztikus érzés tud lenni egy jól sikerült próba után, hogy valamit megoldottál, valamire rájöttél.

A versírásnál ezzel szemben az ihlet a lényeg. Úgy dolgozom, hogy mindig egy sort bontok ki. Egy sor beugrik, sokszor az utcán. Akkor szoktak hülyének nézni, mert van úgy, hogy hozzáköltök magamban még három versszakot, és ezeket mondogatom, hogy el ne felejtsem. Ilyenkor senkit sem ismerek fel, és ebből lesznek a halálos sértődések. Úgyhogy mindig egy sor, és soha nem tudom, mi lesz a vége. Aztán javítgatni szoktam. A költészet az igazi.

Költőként milyen témák érdekelnek.

Nyilván, mint szinte minden költőnél inkább önéletrajzi, bensőbb dolgokról írok, nem annyira más emberekről. Ez inkább olyan énköltészet. Ez nem azt jelenti, hogy társadalmi dolgokkal nem foglalkozom a verseimben.

A költészet leginkább ihletfüggő, hogy ilyen szép fogalommal éljek. Ezt az egyet nem lehet dátumra, megrendelésre írni, vagy én legalábbis nem tudok.

A negyedik kötetem nagyon érdekes lesz. Az 1997-es év történetét írtam meg. Szerelmes voltam egy lányba. Az év elején éppen nem voltunk együtt, aztán összejöttünk, aztán megint szétmentünk, végleg. Mindig írtam neki verseket, és sosem adtam neki címeket, hanem az éppen aznapi dátum a cím. Így egy évem szinte naptárszerű története. Végül is a szerelemnek mindenféle skálája benne van a megbocsátástól a haragon át, a gyűlölettel kezdve a közömbösséig. Szerintem most messze ez lesz a legjobb. Bár mindig ezt mondom a legújabbra.

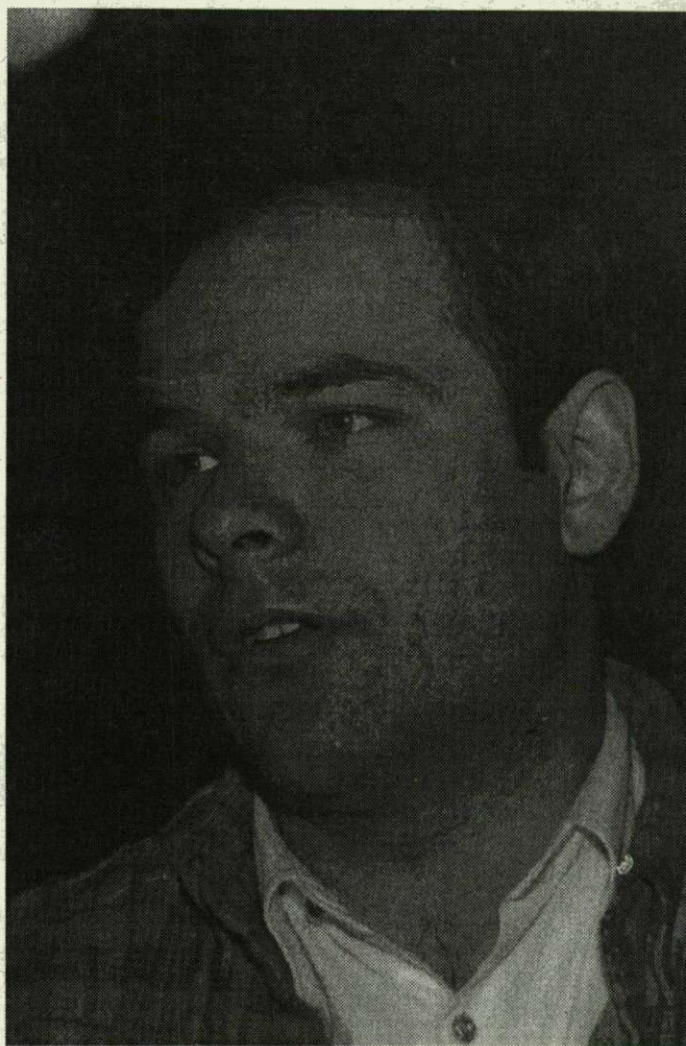
A verseidben kiadod magad.

Ki felé, afele a lány felé? A nagy részét, amíg együtt voltunk, olvasta. A többire, szerintem, ha olvasná, nem lenne kíváncsi.

A legtöbb költő megmutatja a verseit az embereknek. Szerintem onnantól, ahogy már leírta őket, onnantól már túl van rajta, onnantól a vers már külön életet él. Már csak egy csontváz. Az az érzés, abban a pillanatban, mikor a tinta fogott, az akkor elmúlt.

A vers annak a váza. Arra Te, mint magánember, aki olvasod a verset, felépítesz egy újabb történetet. A Te életedet ráképezheted. De az a vers már csak egy lap, és mégsem az. Ebből van az, hogy milyen dolgokat magyaráznak bele egyes versekbe. De közben szerintem egy költő exhibicionista személy valahol. Az is benne van az írás örömeiben, hogy amit alkottál, valakikhez eljusson. Jeleltsen valakiknek valamit. Nyilván ebből jön a visszaigazolás is. Tehát lehet, amit leírtál egy fantasztikus gondolat, de ebben sosem lehetsz biztos, ha nem igazolják vissza. Ha nem idéznek, ha nem látnád, hogy önálló életre kel. Ezek nélkül sosem tudnád meg, hogy ér-e valamit, vagy csak magadnak írogattál.

A visszajelzés persze nem ugyanolyan, mint a színészetnél. Ott rögtön



ítél a közönség, a verseknél pedig az évszázadok döntenek. Ilyen szempontból a költészetet komolyabb művészetnek tartom, mint a színházat. Idézójelben a komolyabb, de mindenféleképpen a maradandóbb.

Árva Mária

VÁRSZAY ANDRÁS
SANYINAK ROSSZ
NAPJA VAN





I'm raving, I'm raving...

2. Irányzatok

A rave-színtéren ugyanúgy állandó változás zajlik, mint a könnyűzenei életben általában. Mivel azonban a műfaj fiatal, a lehetőségei korántsem annyira behatároltak, így akár hónapról-hónapra felbukkanhatnak, elterjedhetnek új műfajok. A hagyományos könnyűzenei pop, rock, jazz stb. műfaji kategóriákkal szemben a technozene még nem érte el a korlátait. Természetesen vannak már szilárdan bebetonozott kategóriák, melyeket valószínűleg ezek után már mindig is pl. house-nak fognak hívni, és ugyanúgy megvannak az egyes országok, társadalmi rétegek által favorizált műfajok,

v a n n a k

„technozenei nagyhatalmak”, és vannak aktuális divatok is. Az újdonságokra lecsap a diszkókultúra egy-egy felejthető „egyynári” sláger erejéig,

a közvélemény ezt az általában gyenge, és az ihlető irányzat jellegét csak gyengén visszaadó üzleti vállalkozást azonosítja a bután és felszínesen körülírt eredeti műfajjal. Így lehetséges, hogy Magyarországon a rave szerencsétlen módon mindenkinek a Scooter Hyper, hyper című számát jelenti, a house-t pedig azonosítja a Brooklyn Bounce-szal

Rave-en sokan az egész technokultúrát szokták érteni. Ez annak köszönhető, hogy ez volt az első olyan irányzat, amely igazán látványossá és elterjedté vált a technozene evolúciójának elején. A rave-hez hozzátartoznak azok a jelszavak, melyek

a média támadásaira adott válaszként a berlini Love Parade-eken jelentek meg, és leginkább a 70-es évek hippimozgalmához nyúlnak vissza (a szerelem, a béke, az élet szeretete), viszont nem alkotnak egységes ideológiát, és mellőznek minden politikai töltést. Szín- és formavilágában is megjelennek a hippimozgalmak motívumai: a virágok és a rikító szingazdagság.

A másik legősibb műfaj az acid. Elvárásolt, néha kicsit sötét hangula-

mez onnan érkezik, és igen sokszor vendégszerepelnek német vendég dj-k a house partikon.

A house néhol agresszív, és monoton hangzásával szemben a trance sokkal lágyabb, dallamosabb, viszont sokkal inkább hangulat és beállítottság-függő. A nevében hordozza a zene jellegét: míg a house parti inkább menetelés, a trance repülés. Ez is német műfaj elsősorban, bár sokkal kevésbé ismert, mivel a house „felszínességével” szemben sokkal inkább a mélyebb vizeket képviseli.

A trance alfaja (bár már inkább saját és egyedi kategória) a goa. Nagyon változatos, nagyon gyors zene (bár a sebességet itt inkább a magas és olykor kicsit már hisztérikus

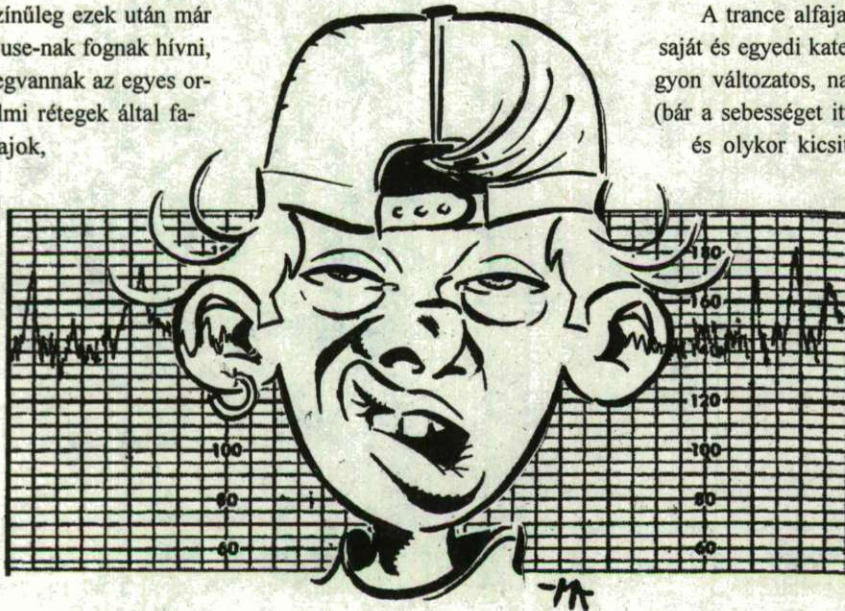
dallamok adják), az egyetlen technozene, mely valamiféle kulturális motívumot hordoz: Goa egy üdülőövezet Indiában európai turisták számára; itt alakult ki a

műfaj európai dj-

k keze alatt dallamvilágába és külsőségeibe olvasztva a hely és kultúrája légkörét. Fontos kellékei a füstölők, Buddha képek és keleti motívumok.

A Hardcore az egyik legszélsőségesebb műfaj, Hollandiában a legnépszerűbb, Magyarországon elsősorban csak Thunderdome és Terrordome válogatások képében ismert, parti nagyon kevés van. Az egyik leggyorsabb (elektronikus) zene: amíg a house 120-130 BPM (bits per minute, azaz percenkénti leütés) körül „pörög”, addig a hardcore akár a 220-230 BPM-et is elérheti.

Dajka Ádám



tával a pszichedelikus trance őse. Sajátos hangzásvilága alapján igazi „gépzenének” nevezhető. Az acid party egy hatalmas szeánsz projektorral, füstgéppel, stroboszkóppal, táborítózzal, egyedi díszletekkel.

A house a legkönnyebben emészthető, éppen ezért a legnépszerűbb műfaj, millió változattal, évről évre új trendekkel, új dj-kkel. Csak Magyarországon tucatnyi alfaja található, az egy-egy klub vagy személy körül csoportosuló dj-k mind kicsivel más hangzást képviselnek. Az igazi nagyhatalom persze (mint a legtöbb műfaj esetében) Németország, a legtöbb le-

„Azt akarom játszani, ami bennem van...”

QUIMBY

Akarsz egy jót beszélgetni? Nincs kivel? Menj el egy Quimby-koncertre, és ha szerencséd van, sikerül „elcsípned” Varga Líviust, az együttes kongását, frontemberét. Nekünk szerencsénk volt, és egy-két sör mellett közelebbről is megismertük egymást február 17-én, a Z+ turnéján.

Hogy kerültetek ebbe a turnéba?

Beszéltünk a szervezőkkel arról, hogy kéne egy olyan buli, amely esemény szintű. Nem csak egy koncert, vendég- illetve előzenekarral, hanem egyenrangú, de mégis kicsit más műfajú, stílusú előadókkal, nem csak a zene terén (lásd.: Fábry Sándor, Holló Színház). Az ötlet megvalósult, és ezt utaztatjuk – főleg – egyetemi városokban. A Z+ valószínűleg utólag került be, mint potenciális reklám.

Roy és Ádám elűt a Quimby és a Másfél stílusától. Hogyan illeszkednek bele a koncepcióba?

Azt hiszem, nem az én feladatomban ezt kommentálni, többek közt azért sem, mert jó haverok vagyunk. A szervezők döntöttek így. A magam részéről nem a Roy és Ádámmal szemben volt kifogásom ebben a koncertmenüben, hanem azzal, hogyha egy fesztivált csinálasz, egyfélélt kell választani és nem teljesen „salátát”. Olyat, amelyben átfedés van, és a zenekar hallgatósága kíváncsi a következőkre, így tágulhat a közönsége bármelyik bandának. Persze működhet ez másként is. Mindenki másképp csinálja...

Szombathelyen és Veszprémben már fellépett ez a produkció. Ott milyen volt a fogadtatása?

Egyelőre úgy néz ki, hogy fokozatosan indul be, és egyre erősödik a do-



log. Itt tapasztalom a legnagyobb érdeklődést. Ahogy ezt le tudom mérni, hangulatilag eddig bejött. Az emberek szerették, és legtöbbször elejétől a végéig élvezték a koncerteket. Nem szabad elfelejteni, hogy nem csak zenekarok lépnek fel, hanem itt van Dj. Palotai is, aki utánunk olyan zenei játékot nyújt, amire muszáj táncolni, még ha az ember csak sörért is ment be a nagyterembe.

Befutott együttesnek számít ma Magyarországon a Quimby?

Az eladási mutatók alapján nem. A közönségünk száma ugyanakkor nőtt. Persze, feltűntünk az MCM francia zenecsatornán is, de ez inkább a szerencse számlájára írható. Az már dicsőségebb tény, hogy a francia RFI rádió által hirdetett „Eastern Discovery” nevezetű versenyen-ahol 15 keleti ország

150 zenekara indult – másodikok letünk.

Több zenész panaszkodik, hogy a kiadó kérésére muszáj írnia egy-úgymond tuti-sláger az albumra. Ez a ti esetetekben is érvényes?

dj pekka
bemutatja:

ZEBRA
TOP 22



1. PROPELLERHEADS crash!
2. SUGAR RAY every morning
3. NYERS bírlak
4. MR OZIO flat beat
5. THE ROOTS you got me
6. MANIC STREET PREACHERS you stole the sun...
7. ROBBIE WILLIAMS strong
8. KISPÁL ÉS A BORZ kólagép
9. CATATONIA dead from the waist down
10. SKUNK ANANSIE charlie big potato
11. BLUR tender
12. OFFSPRING why don't you get a job
13. TEXAS in our lifetime
14. dEUS instant street
15. LIQUID doubledecker
16. BARENAKED LADIES one week
17. HEAVEN STREET SEVEN ne nézzen úgy rám
18. KULA SHAKER mystical machine gun
19. EVERLAST what it's like
20. SHERYL CROW anything but down
21. TERRORVISION tequila
22. EMINEM my name is

Info: djpekka@europe.com



Mi nem panaszkodunk, és nem is tettünk ilyet. Nekünk az nem jó, hogy olyat játszunk, ami nem belőlünk jön. Ha valaki hat évet ölt bele egy együttesbe, az nem fogja el...ni azzal addigi munkáját, hogy egy kiadó által kért „slágert” ír. Akkor úgy indulunk neki az elején, hogy nagyon jól megtanulunk zenélni, és azt játszunk, amire igény van, azaz egyfajta „vendéglátást” csinálunk. Ez azt jelenti, hogy a közönségünk határozza meg a zenét. A Quimbynél ez úgy működik, hogy mi zenélünk, ezzel mintegy megteremtjük a közönséget, amely eljön a koncertjeinkre. Ebből a szempontból nagyon fontos, miért csinálom? Azért, mert azt akarom játszani, ami bennem van, és ezt minél jobban akarom átadni.

Így meg tudtok élni a zenélésből?

Egyikünk sem él nagy lábon. Gondolom ezt kitaláltad. De ha más csinálok több pénzért, mint amit akarok, akkor semmi sem fogja megkülönböztetni a zenélést, mondjuk egy napi nyolc órás könyveléstől. Ha nem adna plusz örömet a zene, a fellépések, az emberekkel való ismerkedés, akkor találhatnék egy jobban fizető állást, de mégsem érezném jól magam. Lehet, hogy ti is tanárok lesztek, és nem hiszem, hogy a pénzért fogtok tanítani.

Te vagy az együttes „showmanje”. Honnan veszed azokat a népdalbetéteket, poénokat, amelyeket a koncerteken hallunk tőled?

Innen-onnan. Ez olyan, mint amikor hallasz egy jó viccet egy kocsmában, és a következőben már te meséled. Csak én néha veszem a bátorságot, és a mikrofonba is belemondom. Amíg röhögünk addig mondom. Ez olyan hülyéskedés, mint ha én lennék egy amolyan házi bolond. Legtöbbször akkor és ott jutnak eszembe ezek a szösszenetek.

A nyakadban állandóan lóg egy síp. Ez hogy került oda?

Mivel én nem csak kongázom, hanem mindenféle zajokat keltek. Ilyen például a sípolás is. Ehhez kell egy síp. Volt is mindig, de legtöbbször elhagytam, vagy elajándékoztam. Emiatt elhatároztam, hogy a nyakamba akasztom. Aztán mellé került egy gyűrű is, ami nagyon tetszik, de nagy az ujjamra. Azóta is elhagytam ugyan párszor, de nem tudom, hogyan.

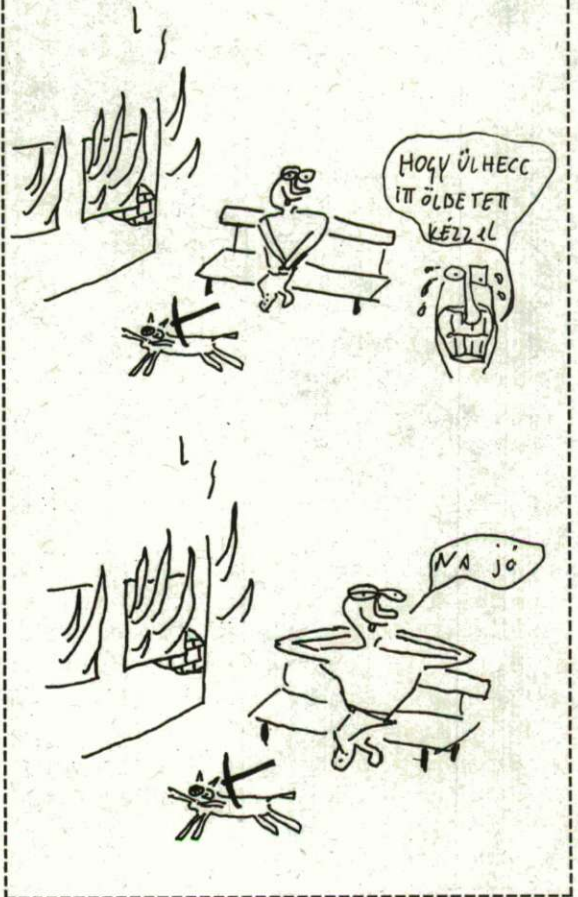
Ezután kikapcsoltuk a diktafont, és beszélgettünk. Megtudtuk, hogy Lívius Hrabal és Kundera regényeit szereti a legjobban. Kedvence újabban, Kispálék Holdfényexpressz című albuma. Elárulta, hogy nagyon sokat jelent számára kisfia, Teó, aki már gajdolja a Quimby számait.

Megismertünk egy befutott zenészt, aki két lábbal áll a földön, és nem szédítik meg a sikerek. Észrevettük, hogy imád beszélni, és élvezni, ha odafigyelnek arra, amit mond. Mi odafigyeltünk, és nem jártunk rosszul.

Mhyory
SzálkaS.
Varga Tamás

VARGANY ANDRÁS

SANYINAK ROSSZ NAPJA VAN



6720 Szeged Jókai u. 4. Telefon: (62) 420 792

„Hangszerüzlet felsőfokon!”

Az országban egyedülálló hangszervászték.
Magyar és külföldi kották, iskolai kották.
Számítógépes MIDI-eszközök forgalmazása
és szaktanácsadás.

Magán zeneiskola – Könnyűzenede.

Hangszerjavítás, márkaszervizek.

Gyorsított OTP ügyintézés.

Csak Nektek: ésatöbbi...

Az élet szép

Roberto Benigni filmje után már nem lehet más

„Ha kimondod a nevem már itt sem vagyok...”

Az olasz szórakoztató főguru gyermekszínjátzóként kezdte, majd kisebb-nagyobb kerülőket téve eljutott a római színházig, ahonnan elindult megkeresni minket, hogy felvidítsa még a vasszívűeket is. Dolgozott Fellini oldalán (La Vica Ella Luna), Jarmusch-nál szexuálisan teljesen aberrált taxisoőr (Éjszaka a Földön) és még sorolhatnám... Mai napig szívesen fellép, járja az országot, szereti a színpad szagát, Olaszország ünnepeit humoristája. Most Benigni-mester csodását mesél. Egy rengetegszer elcsépelet közhelyet bizonyít: „Az élet szép”. Valószínű, hogy ha ezt egy hídról leugrani készülő embernek csak úgy odavetem, még nagyobbat rugaszkodik. Ha viszont megnézetem vele Benigni filmjét, már nem biztos, hogy ugrani fog.

A három Oscar-díjas alkotás nem egy lágermese. Nem csak a koncentrációs táborokról szól. Keveset mutat mindenkől, ami aztán teljessé válik. A film első része Toszkániában játszódik, ahol maga Benigni is felnőtt. Olyan időket ír le, ami jelentősen megváltoztatta az életét. Nem származott zsidó családból, apját mégis elhurcolták. Soha sem gondolt arra, hogy filmet készítsen a fasiszta Olaszországról... Dolgozott Vincenzo Cerami íróval néhány komikus jeleneten, s kezébe került egy idézet, amelyet Trockij írt, amikor egy bunkerben várt arra, hogy Sztálin emberei megtalálják és kivégezzék. Ennek ellenére azt vetette a papírra, hogy „az élet szép”.

A film készítése közben túlélők és történészek segítették munkáját, valamint olyan nagyszerű emberek, mint a Danilo Donati, aki többek közt Fellini „Rómeo és Júlia” filmjének is díszlet- és látványtervezője volt. Nicola

Piovani, az „olasz Presser Gábor” tökéletes muzsikát írt a filmhez, amiért Oscart is kapott.

A film előkészületei több mint két évet vettek igénybe, a forgatás pedig 12 hétig tartott. Benigni mágiusan szürreális jelmezeket és díszleteket akart, viszont ragaszkodott bizonyos fokú hűséghez.

Az egyik legtisztább film, amit láttam a szerelemről, nevetésről és halálról, vagyis az életről. Benigni azt a férfit alakítja, akit minden nő szeretne maga mellett látni, mert mindig a dolgok pozitív oldalát próbálja megmutatni. Melyik férfi nem szeretné lóháton megszőktetni szerelmét, amikor egy helyi náci tiszthez akarják hozzáadni? Melyik lány nem szeretne óriási virágsokrot kapni csak úgy? És hogy tényleges életbeli példákat is



hozzak Benigni lehetetlen dolgaira: valljuk be, jó felmászni a harmadikra szerelmünkhöz (kívülről, az erkélyeken bejutva), hogy annak eddigi férjével összemérjük erőnket, jó órákig kocsikázni csak azért, hogy még két másodpercre láthassuk azt a szép lányt, és jó elutazni Lausanne-ba, vagy csak Marcaliba is egy gyönyörűség kedvéért, aki titkon reméli, hogy megyünk... Ezekről a dolgokról még szebb az élet. Mert az élet szép. Aki nem hiszi járjon utána. Legalább ennek a filmnek!

Guidomedve





„A következő majd jobb lesz!”

(ED WOOD)

R.: *Tim Burton*

Fsz.: *Johnny Depp, Martin Landau (Oscar-díj a legjobb mellészereplőnek! – megérdemelten), Bill Murray, Patricia Arquette, Sarah Jessica Parker, és még sokan mások*

Egy kis csapat settenkedik az éj sötétjében a filmkellékekkel teli raktár felé, hogy onnan ellopjon egy hatalmas műpolipot. Az akció sikerül, a rendkívül tehetségtelen, de hiperoptimista 31 éves rendező, Edward D. Wood, Jr. pedig végre felveheti legújabb jelenetét, amelyben a szuper atomembert legyűri a gumiból készült lábasfejű. Ha nem is így kezdődik Tim Burton (Ollókezű Edward, Batman I-II., Támad a Mars!) 1994-es filmje, de a jelenet mindenképpen jellemző címszereplő hőisére és annak módszereire, az 54 éves korában alkoholtól és drogoktól leépülve elhunyt bűnrössz alkotóra, a Minden Idők Legrosszabb Rendezőjének kikiáltott Ed Woodra.

Burton filmjében jól visszaadja a wood-i hangulatot zenében (a kellemetes zene szerzője Howard Shore – bár arra kíváncsi lennék, hogy miért Csajkovszkij Hattyúk tavából csendülnek fel dallamok, amikor Ed magyar barátja, a híres Lugosi Béla fel-feltűnik) és látványban egyaránt (jegyezzük meg a látványtervező Tom Duffield, az operatőr Stefan Czapsky, és a főcímet megalkotó Robert Dawson-Paul Boyington páros nevét). A fekete-fehér film igazából egy életrajzi paródia, vagy egy parodisztikus életrajz könnyed bemutatása, de úgy, hogy mégsem neveti ki Woodot, inkább őszintén, tisztelettel hajol meg egy mindent, mindenáron elérni akaró figura előtt. A címszereplőt Johnny Depp játssza, talán kissé túlszpilázva, már-már gúnyorosan, de mégis zseniálisan mutatja be a barátaiórt, színészeiórt, munkatársaiórt (akiket Burton egy nagy családnak ábrázol) és filmjeiórt tűzbe menő rendezőt. Woodot lassan megismerve felfokozott opportunizmussal vádolhatnánk, de ez az ő esetében túlon túl igaztalan vád lenne, egy őszinte filmrajongó megcsúfolása. Az ED WOOD minden elvetemült sci-fi, horror, B-, C- és D-film rajongó számára kötelező „nézvény”.

De magáról a címszereplőről is szólni kell, hogy jobban megérthessük kései méltatója érzéseit. Edward D. Wood, Jr., a II. világháború veteránja már 1948-tól benne volt a filmiparban forgatókönyveivel, és egészen 1975-ig benne is maradt. Életművében a rövidfilmek, a westernek, krimik, horrorok, sci-fik, kezdetleges pornók és szexőrültekről és kéjgyilkosokról készített alkotások dominálnak. A „woodizmus” jellemzője a legelvakultabban op-

timista filmkészítő „self made man” típus, a határtalan önbizalom és ambíció, hiperoptimizmus, az esetleges sikertelenségtől való mindennemű félelem hiánya. Rossz és szörnyű színvonalú színészek kiválogatása (kivéve a még le-robbantan is briliáns eszközökkel játszó Lugosit), és különféle kivágott filmrészletek összegyűjtése, majd bevágása filmjeibe. Ha kellett, forgatókönyveit is hozzájuk alakította. A legfüggetlenebb alkotók prototípusa volt, akit minden stúdió rövid távon kirúgott, ezért mindenhol és mindenáron maga szerzett pénzt, hogy megvalósíthassa ötleteit. Igaz, egyik közeli munkatársa szerint Ednek egyáltalán nem volt ízlése, és ha több millió dollárt kapott volna, akkor is csak egy rakás sz..t készített volna. A maga által mesterművének tartott, de később Minden Idők Legrosszabb Filmjének kikiáltott 9-ES TERV AZ ŰRBŐL című filmje a maga nemében nem volt se jobb, se rosszabb sztorilag az 50-es évek egyéb amerikai sci-fi-jeinél. Ehhez például úgy szerzett pénzt a keresztyén filmet akaró baptista egyháztól, hogy egész stábját megkereszteltette velük, természetesen magát is beleértve. Burton filmbiográfiája különben csak Wood filmes pályafutásának „legjelentősebb” három évét mutatja be, az 1953-as perverz áldokumentum jellegű GLEN VAGY GLENDÁtól – címszerepben a heteroszexuális, de angóraször-pulóver rajongó transzvesztita Wooddal, aki merte és meg is értette a máságot – az 1956-os 9-ES TERVig.

Eddy karolta fel az évtizedekig drogozó nagy magyar horrorszínész Lugosi „Drakula” Bélát is, akinek őszinte rajongója és barátja volt, „megédesítette” annak utolsó éveit, foglalkoztatta és elfeledtette vele a 30-as évek végétől tartó méltatlan – részben baloldalisága miatti – mellőzését. Lugosi élete volt olyan szörnyű és clettentő, mint saját és barátja filmjei.

Wood imádta az értéktelen vackokat, az igénytelen, csúcskommersz médiát, de hát mi nem imádjuk a hamis, őszintétlen és giccses mozi? Letagadhatjuk, de nem tudunk ellenállni neki, és hagyjuk sodortatni magunkat vele (szubjektív véleményem, hogy vannak manapság Wood filmjeinél hamisabb, undorítóbb és gyomorfelkavaróbb „alkotások” is – az úgynevezett nagy filmek körében). Fájdalmasan ironikus, hogy Tim Burton filmjének 5 perce többbe került, mint az egész Wood-életmű. Egy olyan sikertelen ember életműve, aki élete végéig a sztárság délibábját hajkurászta, de saját halhatatlanságát csak örök optimista tehetségtelensége miatt nyerte el halála után – a teljes vagyontalanság mellett.

A múzsák legnehezebb éjszakája

A Színházi Világnap alkalmából 1999. március 27-én ismét megrendezésre került a Színműíró Verseny. Az immár hatodik éve létező hagyományt Síposhegyi Péter – az eredeti ötlet atyja – úgy újította meg, hogy ismert színműírók helyett tehetséges, fiatal írókat állít a nagy feladat elé: előző nap este a napilapok kefelevonatai alapján írjanak színdarabokat. Másnap a darabokat megkapják a szintén sorsolt rendezők, majd a színészek. Azután olvasópróbák következnek. Rohammunka a jelmezések és a díszletek „műhelyeiben”. Este pedig előadás. Valahogy így.

Este hét. Már kezdeniük kellene. Az izgalmat a várakozás egyre inkább fokozza. A színpadon még mindig készülődnek. A színpadon még mindig készülődnek. A díszletek egyes részei még nincsenek a helyükön. Végül mégiscsak megjelenik Janik László, elsüt egy-két ragyogó viccet, majd behívja az est másik házigazdáját, Gyurkovics Tibort. Néhány komolyabb, filozofikusabb szó hangzik el a színház világáról.

Végre felgördül a függöny. Az első színmű (mint azt utólag megtudtuk) Lakatos Mihály „Vizit a gömb túloldalán” című darabja. A főszerepben Székelyi József. Csodálatos a darab, akárcsak a színészek – a rendezőről, Telihay Péterről nem is beszélve. A közönség együtt nevet a színészekkel néhány kényszeredett improvizáción.

Szünet. Egy kis frissítő. Jöhet a második darab.

Galkó Bence rendezésében Zilahy Péter „Apokalipszis most” című műve. A Coppolatól kölcsönzött cím egy igencsak szürreális, sötét világot takar. Schubert Éva megjelenése végre színt visz ebbe a furcsa, groteszk világba. A művész nő hihetetlen átéléssel és papír nélkül (ő volt az

egyetlen!) játssza a szerb katonát. A hatás nem marad el.

Újabb szünet. Büfé, miegymás. A harmadik mű.

Hegedűs Bálint: „Édes otthon”. A rendező: Szikora János. A darab szórakoztató, a maga morbiditásával együtt is. Ötletesnek is mondanám, ha nem olvastam volna a „Tóték” című novellát annak idején.

Megint szünet. Szavazás. Az emberek fáradnak és fogynak (mármint a létszámuk). De azért így is maradunk jónéhányan. Kitartás.

Janik László mosolya még mindig lehangoló. Még így éjfél körül is képes humorizálni. Díjkiosztás. Ezt vártuk. A Szeged „színeiben” indult Lakatos Mihályé a győzelem, a közönségdíj és Szeged város különdíja. Legjobb rendező: Telihay Péter. Az igazi meglepetés azonban Korognay

Károlynak, a színház igazgatójának bejelentése: szeretné, ha a darab műsoron maradna a Szegedi Színházban Székelyi művészúr vendégszereplésével. A legjobb színészek és színésznők kategóriájában egy-egy vendégszereplő és egy-egy szegedi színész kapott díjat, úgymint: Székelyi József és Schubert Éva, valamint Harányi Attila és Bacsa Ildikó.

S hogy mi is büszkéek lehessünk: lapunk munkatársa, Márok Attila nyerte el a – szintén a Színházi Világnap alkalmából megrendezett – karikatúra pályázat fődíját. (Ezúton is gratulálunk!)

Függöny le... Illetve, ha mégis igaz, hogy „színház az egész világ”, akkor helyesebb, ha így búcsúzzok: Függönyt fel!

Kasza Magdolna

VARSÁNYI ANDRÁS AGYALÁGYULA

MÉG MINDIG TUDOM MIT
MIT TETT ÉL
TAVALY NYÁRON





Úrlázadás

Bármilyen csábító is az ötlet, nem kezdek bele a Star Trek történetébe. Egyrészt mert ezzel nemhogy egy újságcikket, de több könyvet is meg tudnék tölteni, másrészt, mert akit kicsit is érdekel a téma, már régen ismeri ezt a sorozatot valamelyik tévécsatornáról (lásd: TV3) vagy híradásból.

A lényeg az, hogy elérkeztünk a kilencedik mozifilmhez, amely egyben az új nemzedék harmadik kalandja is. A tavalyelőtti nyolcas mozifilm (amely a Kapcsolatfelvétel címet viselte) Tüben megjelent kritikája után többen megkerestek azzal, hogy hol láthatják ezt a filmet. Pingvinező mozdulatokkal közöltem, hogy sajna Szegeden már nem (egy héti vetítették a Kamarateremben – no comment). Aztán ősszel a

szerencsésebbek bejutottak a Csillagidő klub JATE-n tartott filmvetítésére.

Most elébemegek a kérdezőknek. Igen, az Úrlázadás (Star Trek: Insurrection) díszbemutatója április 3-án volt Budapesten a Duna Plaza Hollywood Multiplexében, ahol nyolcadika óta folyamatosan vetítik. Azt, hogy Szegedre mikor érkezik (vagy elérkezik-e egyáltalán), az Atya-

úrsten se tudja megmondani. Mindenesetre az áprilisi műsorban senki ne keresse.

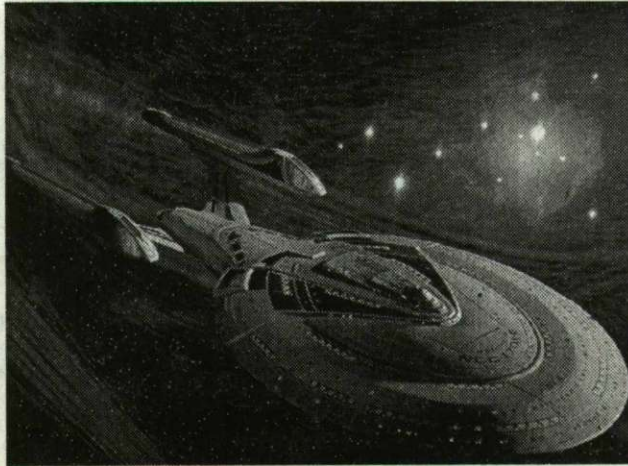
Mégis, annak aki szereti a sci-fit, igényes mozira vágyik, és nem ijed meg a „csavaros”, agypróbáló történetektől, szívből ajánlom ezt a filmet (akár Budapesten, akár – optimista módon – Szegeden).

Vigyázat, ezt a részt is Jonathan

Frakes rendezte! Cselekményes! Az események középpontjában Data, az android! Picard kapitány szembe száll a Csillagflottával! Őveket bekapcsolni – űrsaták a vésznon!

Irány a mozi! Vörös riadó! Pajzsokat fel! Torpedót élesíts! Sebesség: nyolcas fokozat!

Kasza Magdolna



Jackie Brown

Ordell, (Samuel L. Jackson) a vagány, fekete fegyverkereskedő és lerongyolódott, frissen szabadult barátja, Louis (Robert De Niro) éppen a videót nézik és trágár szavakkal fitymálják a legújabb stukkerekínálatot. A háttérben, a Szöszsi Nyuszi, Ordell csaja (Bridget Fonda) a kanapén hever, félig elszállva és valami pipafélét tart a kezében. Ez a 20. századvégi deviáns szocioképsor Quentin Tarantino stílusának védjegye, ami annyira megkülönbözteti más rendezőktől.

A Jackie Brown az a fajta film, ami magától készül, hiszen a fegyverüzér Ordell és a sitről négy napja szabadult, szűkszavú haverja előbb-utóbb majdcsak összehoznak valami balhét, ami érdekes lehet, és amibe a kicsi Szöszsi, na meg a többi válogatott figura bekarolhat. A tét mindössze félmillió dollár, ami ugye mindig hiányzik valakinek.

Hogy kicsoda Jackie Brown? Egy nő. Pontosabban, egy fekete nő. Egész pontosan, egy középkorú fekete nő, aki mellest a film főszereplője. Nem bombázó, nem fiatal. Tarantino, rá jellemző módon, már a szereplők kiválasztásánál merőben meglepőt ad, hiszen a Jackie-t alakító Pam Gier talán még sosem szerepelt mozivászonon. Most mint stewardess csempészi Ordell pénzét, amíg el nem

kapják, s innen kezdődik a sztori, félmillió dolcsival, amit mindenki meg akar szerezni. A buliba beszáll még egy óvadékügynök és egy FBI-os nyomozó is. Ezután következik „a ki kit ver át?” történet, amit az erősen koncentráló néző talán nyomon tud követni és amiben semmi váratlan nem történik, leszámítva Tarantino bácsi megszokott trükkjeit, eszméletlen helyzetkomikumok tömkelegét, ami csak akkor fordulhat élő, ha ennyi hihetetlen karaktert összeengednek.

A rendező nem tett mást, mint Elmore Leonard könyve nyomán különböző kaliberű, stílusú, kultúrájú, bőrszínű figurákat gyűjtött össze, betette őket egy képzeletbeli kalapba jól megkavarta és várta mi keveredik ki az egészéből. Ezek után a cselekmény már másodlagos! Valami úgy is történik, mint a Beavis és Butttheadben. Itt azonban szükség van 500 000 dollárra, ami bünbe viszi hőseinket. Tarantino egy langyos sztorit hozott össze, melynek összegabalyodott szálaait végig bogozhatja a néző, s bár a végkifejtet egyértelmű, valahogy mégis izgalmas és szórakoztató az egész.

Mimóza

A bajnok születése

„Egy erős cseh ví bajt Du-
na szigetében,
Sok derék vitézem mult ki
már kezében.”

(Arany János: Toldi)

Mikola, történetünk majdani főszereplője, 1326 májusának legvégén látta meg a napvilágot Karlovy Varyban, előkelő nemesi család sarjaként. Az asztrológusok a csillagok állása alapján nehéz szülést jövendöltek, ezért a családfő hat bábaasszonyt hívott a vajúdo asszonyhoz. Hat bábaasszony finanszírozása anyagiakban mérve igen megterhelőnek számított, de a magzat apja maga volt Karlovy Vary grófja, meglehetősen gazdag ember. Már jó előre előkészített hat erszényt, degeszre tömve aranypénzekkel.

Május 24-én kora reggel, mint-hogy a grófné fájdalmainak sűrűsödése a magzat világrajöttének közeledtét jelezte, a gróf magához hívta a bábák vezetőjét, akit Isabelle néven nevezett. Megmutatta neki a pénzeszacskókat, ismertette a pontos összegeket. Isabelle ábrándozni kezdett a tetemes összegű pénz sorsát illetően. Ábrándjait maga a gróf kergette el, amidőn életveszélyesen megfenyegette Izabellét, és rajta keresztül az összes bábát, arra az esetre vonatkozóan, hogyha bárminemű komplikáció jelentkezne a szülés folyamán.

– Igenis uram – hebegte Isabelle és bólintott. A gróf mostmár elengedte. Isabelle visszatért a szülés helyszínél kijelölt tisztaszobába, elmondta a hallottakat a többieknek. Összetették a kezüket mindannyian – a grófné is – és buzgón fohászokdtek az Úrhoz.

Május 25-ének hajnalán, kettő óra körül, felsírt az újszülött. A folyosón várakozó gróf ezt meghallotta, és ujongva kiabált befelé.

– Ép, egészséges magzat? – kér-

dezte.

– Minden rendben van vele – nyugtatta meg Isabelle, a főbába.

– Ötvenegy centiméter, 2940 gramm – tette hozzá a súlyért és hosszúságért felelős bába, Maria.

– Te jól vagy? – kérdezte feleségétől a gróf.

– Jobban nem is lehetnék – felelte remegő hangon, nem túl meggyőzően a grófné.

– Kitűnően érzi magát. Meg sem látszik rajta ez a kis tortúra – egészítette ki az előzőeket a grófné egészségért felelős bába, Karola.

– Elkötöttem a köldökzsinórt – tudósított Izolda, a köldökzsinórért felelős bábaasszony.

– Más egyéb? – érdeklődött intimitásokra éhesen a gróf.

– Fiú! Fiú! Fiú! – kiáltott a gróf felé Karen, a nemek közötti különbségekért felelős bába.

– Akkor legyen a neve mondjuk Mikola. Mit szólsz hozzá, asszony?

(Hallgatás : beleegyezés)

– Miért éppen Mikola? – kérdezte a rendellenességekért és mutációkért felelős bába, Beatrix.

– Ismerek egy másik Mikolát is. Nagy szakálla van, és ajándékot szokott vinni a gyerekeknek. Nos, az a bizonyos Mikola, pontosan 70 évvel ezelőtt, szintén 51 centivel és 2940 grammal született. Ha ugyan emlékezetem nem csal. Node Beatrix, te ugyebár a mutációkért és rendellenességekéért felelsz, nemde?

– Igen uram.

– Hát akkor... Téged csak ne érdekeljen a névválasztásom. Te foglalkozz csak a mutációkkal és rendellenességekkel, ha ugyan vannak. De ugye nincsenek?

– Van itt egy kis apróság. Talán szóra sem érdemes.

– Azt majd én eldöntöm. No mi lenne az a kis apróság?

– Drága gróf úr, az ön újszülött kis apróságának, Mikolának, hogy is mondjam csak, szóval a

kisdednek, a kis Mikolának, hogy úgy mondjam... Fából van a feje.

– Micsoda?! Uram, Istenem irgalmazz! És milyen fából?

– Kőrisből, gróf uram.

– Még szerencse. Már azt hittem, hogy akác vagy bükk. No hadd nézzem azt a kisfiút, hadd menjek csak be hozzá.

– Látja, gróf úr, csak épp a nyaka közepétől van fából. Nem olyan nagy dolog ez.

– Sőt! Ez a fafej egyedi stílust kölcsönöz az én kicsi fiamnak.

– Akkor hát nem méltóztatik bántani bennünket?

– Eszem ágában sincs. Sőt mi több: Meghívom az egész bábagárdát egy tál borsófőzelékre. Mindenkit az asztalnál szeretnék látni – Mariát, Karolát, Izoldát, Karent, Izabellét és Beatrixot.

Hatalmas sírgödört ástak, hogy mindenki beleférjen – Maria, Karola, Izolda, Karen, Isabelle, Beatrix, meg még néhány szem-, és/vagy fültanú.

A fafejű Mikola az egészről mit sem sejtett, az első e világon töltött napját többnyire alvással töltötte. Bába híján a szüléstől kimerült édesanyja virrasztott mellette. Néha az édesapja is bement a tisztaszobába, hogy újra és újra megcsodálhassa az újszülöttet. Együtt volt hát a család, de akkoriban még senki sem gondolta, hogy a kis kőrisfa-fejű Mikolából egyszer még vitéz bajnok válik.

Maczelka László





örökké

vállamon lecsorgó könnyedből született
szerelmünk nászát idegen ágy ihlette egy
áprilisi hajnal halálsikoltásaiban

cigaretttám végén izzik szerelmem utolsó
parázsa
gyűjtanék újat – késő
öreg vagyok
csontom üreges belsejében laknak emlékeim,
a véretem pirosra színezők

eltaposott cigaretttám hamujában húnyt ki
szerelmem
késsel nyakamon – döntök
öreg vagyok
inkább leroskadok volt-szerelmem mellé
porladó csontjait bár simogatom – szétzúzom
és lenyelem porait

tüdőmből kipréselt levegő vagyok
poros lélek a fogatlan szájak nyálában
színtelen, szagtalan,
testetlen menekülő

láthatatlan formába bújok
elveszve szemek elől
ajtód csikorgásával lépek be szobádba
nézlek, mosolygok
hamutálad széléről elveszem cigid – észreveszel
megérinthetsz, de soha sem láthatsz
vállamra hajthatod fejed, ha sírsz
ott csorognak örökké könnyeid

Márton Imre

Ráncok közt

Az akasztófa előtt
elgondolkozik az Ember:
mily' jó lett volna, ha a
mosolymámor és az
álmittas pillantás
földolja a jeget, tüzet éleszt és
gyűrűt húz az ujjadra...

ehelyett most fagyos kötél
simul a nyakadra.

Németh Hajni

Szösszenetek

A sikerekért meg kell küzdened... a kudarcok vi-
szont maguktól jönnek.

Minden végetér egyszer, csak a remény örök.

A felszínes emberi kapcsolatok sokkal kitartób-
bak, mint a szoros barátságok.

Miért mondd a fehérre azt, hogy fekete, mikor
látod, hogy szürke?

Nem érdekel; hol voltál és kivel, csak mondd meg
az igazat!

Csoda, hogy mazochista lettem, ha egyszer annyi
körülöttem a szadista?!

Dalos Gaz Manka



Városközi jegyzet 2

- robogó kocsik
- szemben ülsz velem
- hamis barna hajad elválaszt
- magányos magányossal
- nincs beszéd
- megfogom kezéd
- viszlek
- mutatom, mi is az alakit szeretni
- te még mindig ott ülsz
- nincs beszéd

molnárpeti

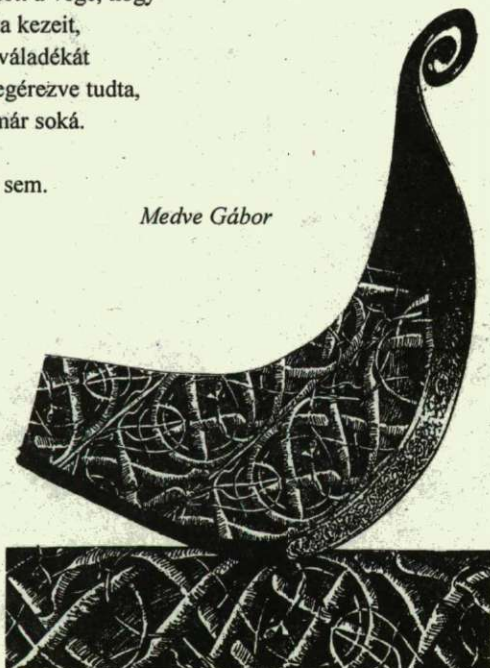
I. N. R. I. – NR. II.

– minden másképpen
van –

Álnokul mosolygott a Halász,
S „Káromkodott!” – felkiáltással
Töviseket nyomott vérző tudatomba.
És akkor égő csipkebokorra
Szegezték rongyos testemet,
Mert a kakas nem várva
A harmadik szóra
Arcon csókolt s kacagva
Számlálgatta az ezüstöt.
Már-már megtagadtam atyám,
Mikor így szóla hozzám a lator:
„Uram nem vagyok méltó!”
„Bizony mondom néked” –
Válaszoltam volna,
De ajkaimat „Barabás, Barabás”-
Üvöltés hagyta el...
Ám nem jött senki, aki visszaadta volna
Szemem látását, fülem hallását,
S már örültem,
Hogy hátam mögött ott a mankó.
Megint az lett a vége, hogy
Lázár mosta kezeit,
És sebeim váladékát
Ujjaival megérezve tudta,
Nem élek már soká.

Másodszor sem.

Medve Gábor



BÚCSÚZÁS

Nincs oka
Nincs gyökere
Csak ereje van, mely szétszakít
Egy rossz álom
Egy rossz szöveg
Száraz tekintete eltaszít
még félsz
Még fájsz
A mérge lemarja lelkedet
Csak tűrj
És várj
Fogd meg jól a kezedet
Most bújj
És bánj
Számold meg vétkeid
Majd kelj
és járj
És mutasd meg nekik
Hogy élsz
És érsz
Valamit még a világon
Hogy kérsz
és égsz
Még forrón, lassú lángon.

Erdődi Emese

Gyufa

Már megint mattolt
isten irgalmatlan igéje,
ezzel elevenen elégtél
ópiumod orgia-oltárán.

Már megint meddő
viták vágnak vad
léket lelked langyos
tavának tiszta tükrébe.

Már megint mentsvárat
kutatsz könyvek között,
szeszek szúrós szólamában
rombolás rokkant rabjaként.

Már megint megmaradtak
benned börtönben, bitófán
hited hamis hamvai.
Napégette négyzeted nézheted.

amőba



A Jedi még mindig visszatér

Hogy miben hasonlított 1977 és 1999? A Star Wars szempontjából mindkettő a Várakozások Éve (volt). Csakhogy míg 22 évvel ezelőtt a közönség nem is sejthette mi vár rá a vázson előtt, addig a mai nézők valamiféle elvárással tekintenek a Star Wars új, legelső része elé.

Azt, hogy milyen lesz a film fogadtatása képtelenség megjósolni. Mindenesetre a bóvliárusok ugrásra készen várokoznak, hogy ezúttal Barbie helyett kis Anakin Skywalkereket és Obi-van Kenobikat sózzanak ránk. A Star Wars-őrültek az Internetre tapadva próbálják meg lehalászni a legfrissebb infókat az új filmről. Sőt, állítólag moziba is csak azért járnak, hogy a váltott jegy ellenében megnézhessek – no nem az adott filmet, hanem – a Phantom Menace (magyarul: Fenyegető Árnyak) című legújabb Star Wars darab kb. 2 perces reklámját.

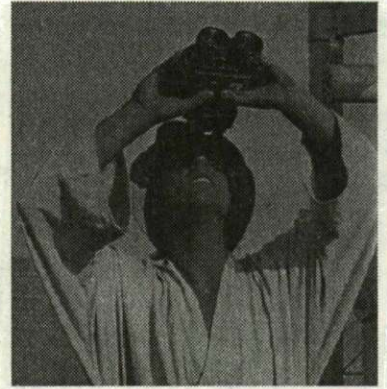
Igen, nekem is volt szerencsém „elkapni” ezt a kis bemutatót. Igaz, én nem váltottam érte jegyet a moziba, de az adott kereskedelmi tévécsatornára hangolt, kiélelt videóval vártam a „nagy találkozást”. Bevallom,

van valami magával ragadó a Star Warsban. Valami megmagyarázhatatlanul jó. Talán ugyanezt szerettük a mesékben annak idején. A Star Wars egy modern mese, olyan csomagolásban kínálva, amely elfogadására a felénőttek is képesek. S azok a felnőttek, akik még gyerekként látták először a filmet, minden bizonnyal jegyet váltanak majd a mítosszá nőtt (mostmár) mozifilmsorozat kezdő epizódjára is.

Hogy mennyire divat még mindig a Star Wars, arra példa a március 23-án a Bartók Béla Művelődési Házban tartott Jedi lovagokról szóló előadás. „A Jedi lovagok a sci-fi világának modern hősei.” – olvastam a plakáton. Alatta pedig kérdések, pl. Miért győz mindig a jó a Rossz felett? vagy Miért fagyasztották be Han Solót? (Egyébként most sem világos, hogy miért – talán mert a Lehel gyár is szponzor volt.) Szóval felkészültem valami Csillagok Háborúja Klub szintű beszélgetésre. (Luke-nak igenis halványlila alsónadrágja volt a bal oldalán apró monogrammal!)

Be kell vallanom, meglepődtem, amikor kiderült, hogy az előadást az Új Akropolisz nevű kulturális egyesület egyik tagja tartja. Ez az egyesület ugyanis főként filozófiával és ókori kultúrákkal foglalkozik. Előadássorozatokat tartanak az országban (konkrétan Budapesten, Győrben és Szegeden). Hogyan férhet bele mindebbe a Csillagok Háborúja?

A magyarázat – ha belegondolunk – nyilvánvaló. A Star Wars (egyelőre még) trilógia zsúfolásig telt mitológiai alakokkal, eseményekkel. George Lucas nyíltan be is vallotta, hogy a filmek megírása előtt jó néhány mítoszt és legendát áttanulmányozott, ezekből merítve ötletet. A szegény sorból való fiú hőssé válása, az öreg tanítómester és a sötét, arctalan ellenség mind-mind megtalálható a különböző mitológiákban – állította Kovács



Miklós előadó. Hogy szavait igazolja, előadása közben különböző jeleneteket villantott fel a filmekből. Hihetetlen volt, hogy annyi év után is hogyan tapadtak az emberek a képernyőre az ismerős képek láttán – nem beszélve arról, hogy volt aki láthatóan a szereplőkkel együtt formálta a szavakat.

Mégis, az érdekes és tanulságos előadás után az ember elgondolkodik azon, hogy vajon elég-e meseszerű elemekkel zsúfolni egy történetet ahhoz, hogy mítosszá váljon, vagy van valami „titkos adalék” is Lucas történeteiben? Vajon csak a „mesehiányt” pótolandó nézzük őket? Tényleg mindannyian gyerekek vagyunk, s csak az várjuk, hogy valaki elvárászoljon bennünket?

Egy biztos: találkozunk a moziban idén augusztusban!

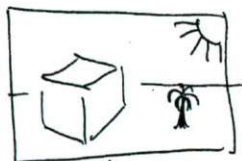
Kasza Magdolna





VARSÁNYI ANDRÁS AGYALÁGYULA

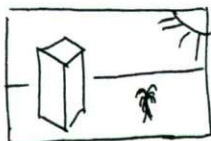
8 Képesz síremlék tervezésére beadott pályázatok



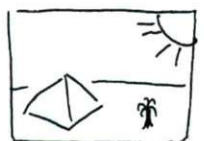
IV. díj



III. díj



II. díj



győztes pályázat

Szerencsés megfejtők:

Előző számunk rejtvényének megfejtése:

„A megfejtéseket április nyolcig dobjátok
bele az alagsorban lévő ládába.”

Nyertesek:

- Bognár Györgyi (I. mat.-földrajz)
- Horváth Ildikó (III. mat.-angol)
- Földi Mónika (I. ének-zene-mat.)
- Karsai Krisztina (I. ének-zene-mat.)
- Csillik Mihály (Szeged, Madách u. 2.)

A nyertesek jutalmukat Jancsák Csabánál
vehetik át a Hallgatói Irodában.

Gratulálunk!

PINCE- SÖRÖZŐ



Mielőtt
nekimennél
a hétnek!



Minden szombaton
OBJEKTUM-buli!

Minden pénteken
vodka-parti!

Minden csütörtökön
csocsó-házibajnokság!

A programok 20 órától kezdődnek,

a belépés díjtalan.

Koncertek 21 órától.

Hatalmas étel-ital választék!

menü: 250 FT

HVK-ra: 220 FT

Undvarias kiszolgálás, fiatal lányok,
kellemes hangulat.

Pulcz u. 23.

Tel: 312-191

CARSCHOOL AUTÓSISKOLA

tanfolyamot indít ápr. 29-én, máj. 13-án és
máj. 27-én 17.00 órakor.

HVK klubkártyára 10 % kedvezmény a teljes képzés díjából.

Az órábeosztásnál alkalmazkodunk az igényekhez,
akár a délelőtti órákban is!

Elsősegély oktatás helyben!

Ügyfélfogadás:

Hétfő-csütörtök: 10-12 és 13-16 éráig, péntek: 10-13

Szeged, Tisza Lajos krt. 62.

(a Konzervatóriummal szemben, a Fogászati Klinika mellett)

Tel.: napközben (62) 424-025, este (62) 271-455

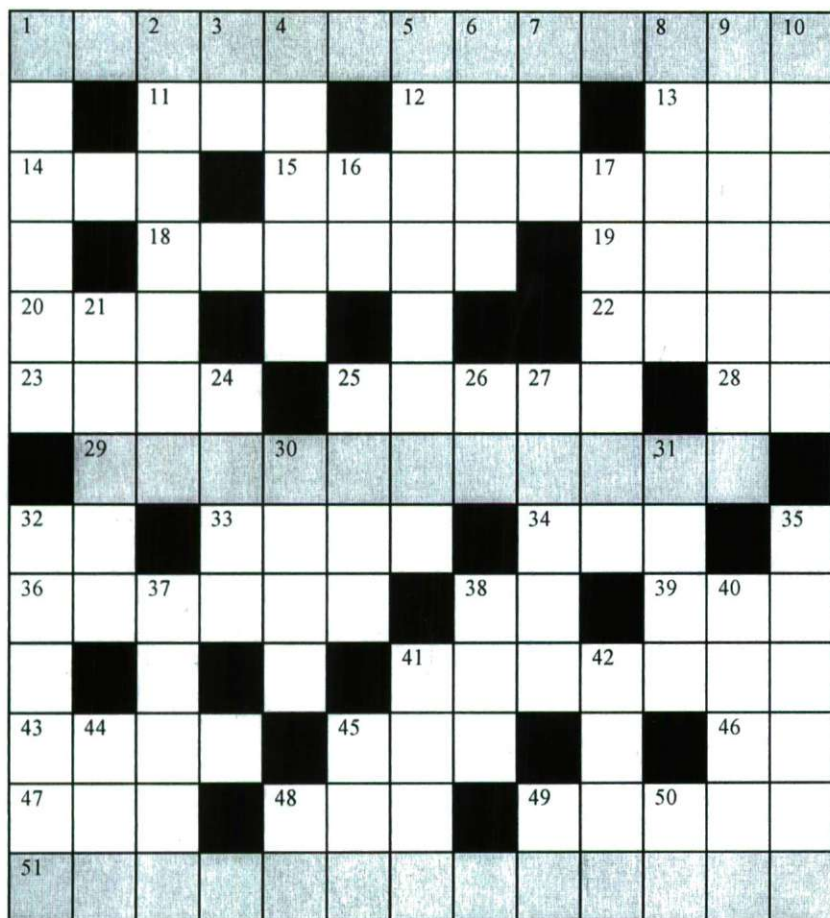
**SZERZŐDÉSEK, OKIRATOK, LEVELEK HITELES FORDÍTÁSA;
MEGBESZÉLÉSEK, ÜZLETI TÁRGYALÁSOK TOLMÁCSOLÁSA!**

Fordítson velünk!

CONTOUR LINE
Fordítás Iroda



Szeged, József Attila sgt. 67/A. Telefon: 481-550



Vízszintes: 1. Megfejtés (1. rész) 11. Kiejtett lé 12. Török rang 13. Arcszín 14. Talál 15. Szócsatázó 18. Békaporonty 19. Amely személyem 20. Perc rövid. 22. Tevé 23. Finci kollégája 25. Nagy nedvszívó pogány lázadó 28. Kötőszó 29. Megfejtés (3. rész) 32. Fél elme! 33. Német kutyafajta becézve 34. Űt 36. Pl. V. 01.-i 38. Határozói igenév képzője 39. A folyadék 41. Vasipari munkás 43. Fémpénz 45. Éra 46. NDK motormárka 47. Vízi növény 48. A demokráciában nagy „szava” van 49. Szavát adja 51. Megfejtés (2. rész)

Függőleges: 1. Az ország tulajdonában lévő 2. Talált gyereke 3. Üres jel! 4. Tavalyit 5. A H21-es ügynök 6. Egyenlő (sportban) 7. Gyakorító képző 8. Az idős nyolclábú 9. Kis Gizellák 10. Ízes, illatos 16. Ifjúsági Ház 17. Keleti küzdősport 21. Erről a helyről 24. XI. 05. 25. A magot szórja 26. Páratlan tág! 27. Kétpúpúak 30. Kutyafajta 31. Dokumentum 32. A kis μ felesége 35. Előállít 37. Tán nem? 38. Változó (szám. tech.) 40. Kacat a tetejére (két szó) 41. Csené 42. Tengeri élőlény 44. Személyedre 45. Ikon 48. Indulatszó 49. Lám 50. Eddig ér a paszuly

Az öreg székely kergeti a fiát, mert az rossz fát tett a tűzre, és meg akarja verni. Kiabál utána, hogy:

- Állj meg, fiam! Állj meg, fiam!
- (megfejtés a keresztrejtvényben)

A megfejtések leadási határideje: április 30.

A szerencsés megfejtők között 5 db 2 személyes, és 1 db 4 személyes pizzajegyet sorsolunk ki.